

8217

II

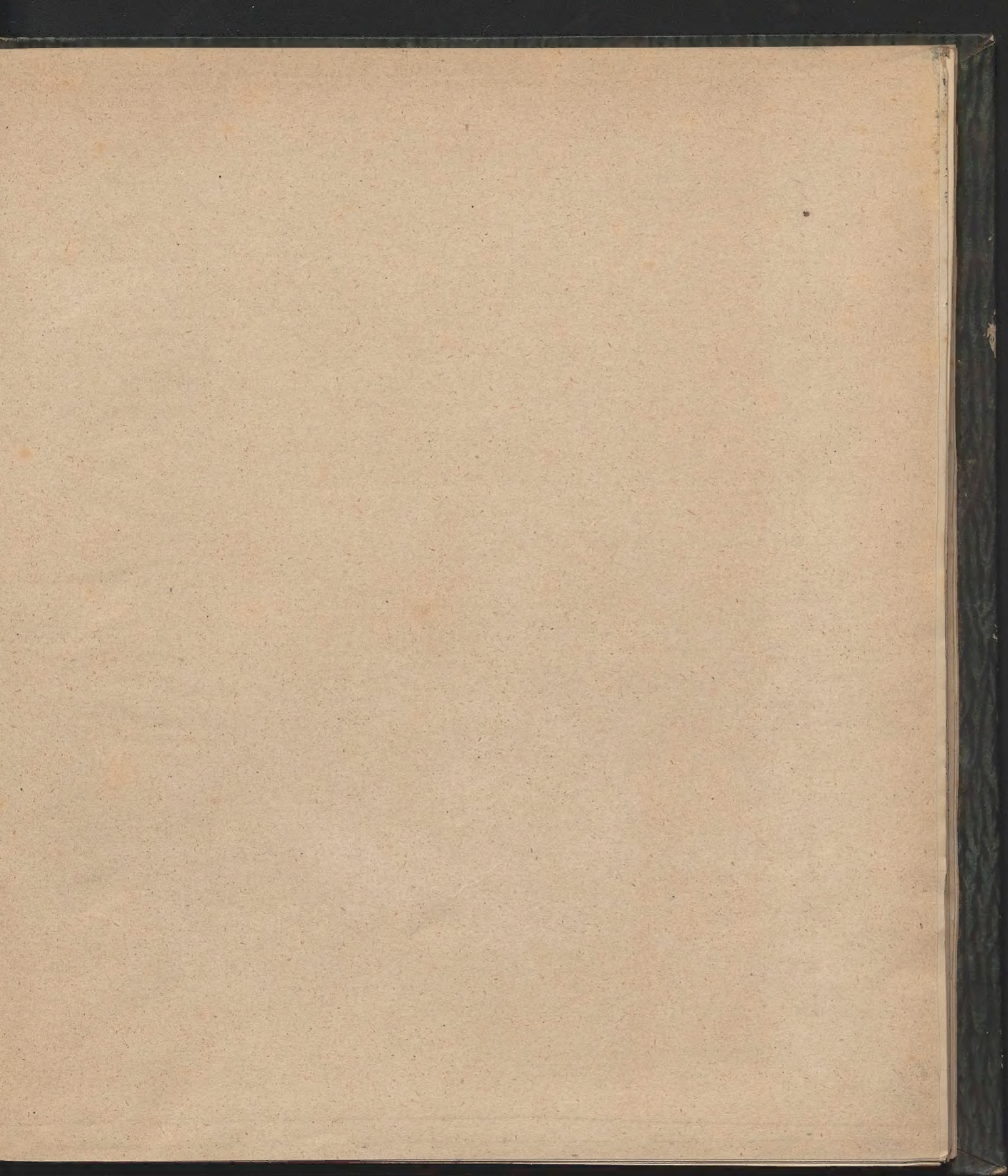

Pawlicki II 17.

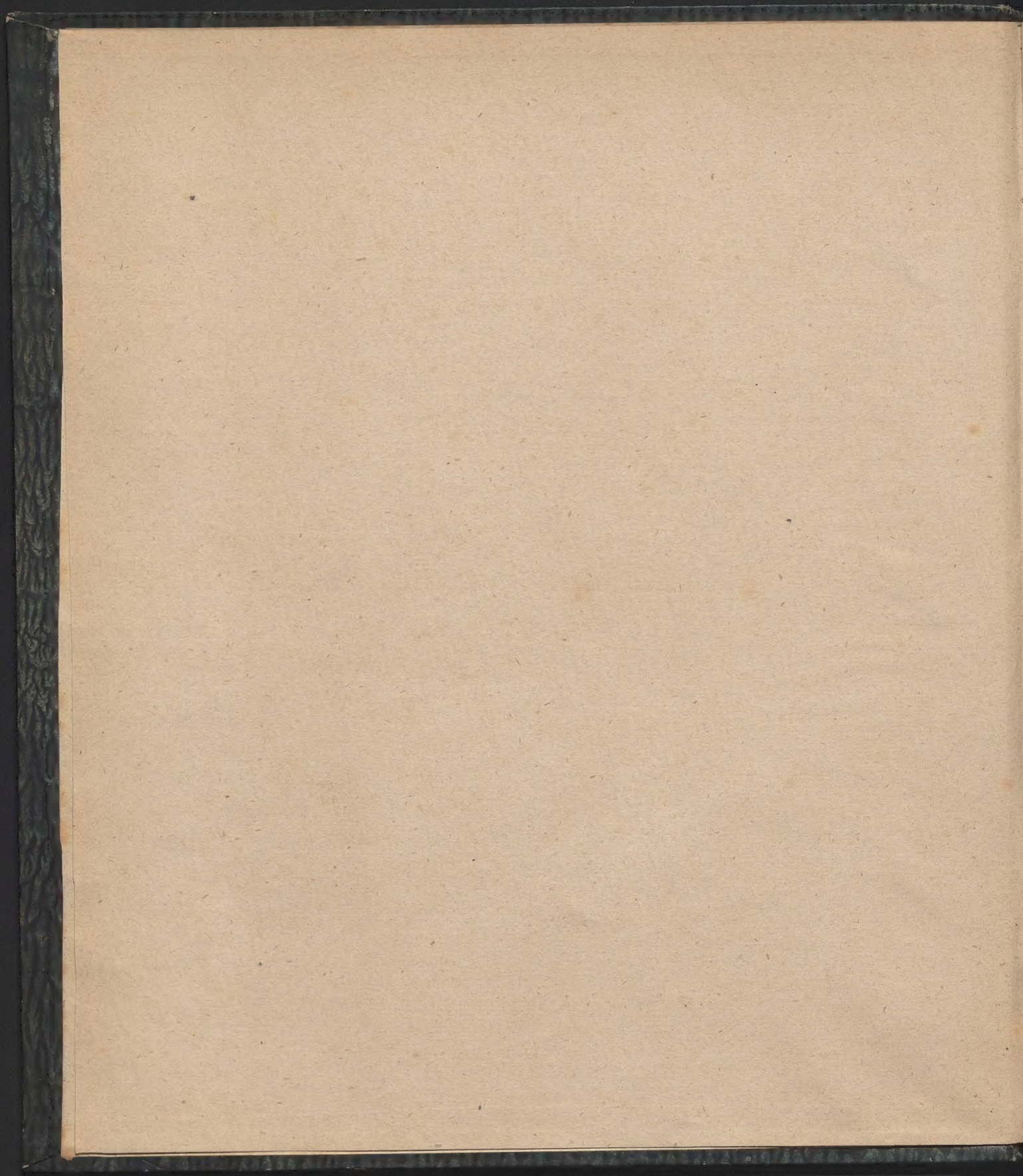
8217

II

IV.

Das ist das in Syph. f. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845.

[illegible]

so soll sie als fortin sein. Fürwahr! So soll sie sein. - In der Grundbesitzung, das ist die
 wesentliche Sache. - Plots, der große Plots, Plots I, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

14. 11.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

136.

[illegible]

Ich habe die Ehre, Sie zu benachrichtigen, dass ich
 die von Ihnen am 1. d. M. d. J. erhaltene
 Karte erhalten habe. Ich habe dieselbe
 an die betreffende Stelle weitergeleitet.
 Ich bitte Sie, mir zu verzeihen, dass ich
 nicht früher auf Ihre Karte geantwortet habe.
 Ich bin, sehr geehrter Herr,
 mit hochachtungsvoller
 Grüßen,
 Ihr ergebener Diener,
 Dr. med. J. J. J.

Dießes Legon ist gewiss ein, in welche die Auffassungswesen des
Körpers einzuwirken. Fürs erste ist man das. was
für den Körper der Körperwesen. Fürs zweite, was
das Körper als ein Stück, in der ganzen d. in der ganzen

[illegible]

Commentarius.

12. 12.

U. 1. τῖνος. eam ob causam posita vox, ut Oedipi dolor amorque Thebanorum indicetur; καὶνὸν ὄνομα appellat Thebanos, ut. v. 74, 102 καὶνὸν ὄνομα, 144, καὶνὸν ὄνομα - haud rare appellantur καὶνὸν in iis fabulis, quae ad res Thebanas pertinent, tamquam universi a καὶνὸν originem repetentes, καὶνὸν ὄνομα autem dicebantur ii, qui a καὶνὸν comites barbari ab Oriente in Helladem pervenisse credebantur. D. Müllerus eos fuisse populum Pelasgos statuit. τῖνος ad illam honoris indicationem augendam, quae in ipsa velasalis significatione inest, ut. v. 268: Ad τῖνος ὄνομα oppos. τῖνος ὄνομα, q. praeter locos a Schenod. allatos, Antiq. 53, τῖνος ὄνομα et verbalia in passivam significationem traducantur, ut saepius Latīnorum: dictio, existimatio, exercitatio. Ad τῖνος, quod variis sign. pass. usurpatur, q. Eurip. Cyclop. 189.

U. 2. δόξεν Alii: sedere, alii: festinare, currere - utra sign. ut praeferenda, multum dubitatum est; accersit tertia. Lard. enim δόξεν interpretatur: δόξεν καὶ τῖνος, καὶ τῖνος sit celeriter considere, sedere, haec tertia conflata ex prioribus minime probabilis videtur. Qui δόξεν 'festinare' interpretantur, iure suo ab δόξεν derivant qui 'sedere', ab δόξεν; Altera earum necessario praeferenda, videndum est. Veteres ut Plut. de aud. p. 22 E, St. M. p. 460, Nezech. p. 1721 - δόξεν pro δόξεν possum statuebant - eodem modo Bünkenius, Reisigius, Büttmannus, Schneidewitz, Wunderus - confirmat eam signif. quidem multorum locorum simili Lard., q. Od. 6. 466, Od. R. 161 - Eurip. H. 5. 1574. Andr. 1, Str. Phorm. 888. Sed quamquam hi loci plane similes sunt, illud mirum est, quod nunquam δόξεν, sed δόξεν vel alia forma legitur; fuerunt qui omnino formam hanc negarent - habemus δόξεν, in quo nomine o repe- nitur, nam etiam δόξεν, δόξεν reperitur - non incredibile videri debet, δόξεν dem significare, quod δόξεν - reperiuntur praeterea pauci loci, quibus usus verbi huius affirmetur - Neach. Supp. 603.

Haecque vivere videtur, huic verbo significationem illam tribuere, Hermannus illum locum Hesychi. ita mutat, ut festinandi vis insit, veterumque interpretationem falsam iudicavit, illud vero sane concedendum est, festinandi significationem multo esse frequentissimam - quapropter Hermannus: 'quid mihi hanc causam festinantis et in Ed. III. i. car. tanto studio hic causam venidis' -

13. 14.

Pompae sollemnis per aetatem disposita profecto lento gradu incipit et ita composita, ut caeremoniae sanctitati responderet. Ph. que profecto non accurrerant sed lente invaserant. Propterea de festinandi cogitare non potest.

ὁ ἱερός πῦρ; ἱερός πῦρ non simpliciter 'ornare' sed ornare vel ornari aliquem exornare; ad eam rem significandam verbum ipsum sufficere, quinque constat. cf. v. 199. Matthiae § 422 errat, qui statuit verbum ἱερός πῦρ ad unam rem pertinere, ad lanam ramis induendam, ita ut rami ἱερός πῦρ dicantur, i. e. lana indutae. Deinde dativum statuit hoc loco pro accusativo positum. 'homines aut involuti lana quodam ramos'. Atque dativus quidem nonnunquam non legitur, sed neque sine lege dativus pro accusativo illo (respective) hostis neque hoc loco probari potest. Nam mirum est, quod de ramis est praedicatum, idem de hominibus praedicari; praeterea dativi illius usus sine lege non permittitur. Dicit de eadem lege Bernhardt p. 118 qui rationem non melius explicavit quam Matthiae. Dativus pro accusativo non aliter possit, nisi si et qualitas ^{quae} de subiecto praedicatur et ad rem aliquam pertinet ea reversa est, de attributo vel parte subiecti praedicetur, si vivere potest, attributum dativus poni; illo dativus enim instrumentalem vim retinet et indicat subiectam ope attributi qualitatem. cf. v. 87: ἡ δὲ οὐχὶ οὐρανὸς, splendens oculis - quoniam oculi splendunt, ipse eorum ope splendere videtur. Simile exemplum v. 26: ubi universa Iudeorum perire dicitur per partes suas, ἡ δὲ οὐχὶ κτλ. - sunt enim partes eae terrae reversariae. Sed id ad hanc locum pertinere potuit - quam ob rem nulla alia ratio interpretandi, nisi quod idipsum ἱερός πῦρ paulo accusativo enarratum statuamus; id autem voluit Bernhardt non sine videri, nam subito tota civitas luget et ad Deum animi accedunt. -

aliquam retinere

V.4. *ἑνὸς γένους* - *ἑνὸς δὲ* ita posita sunt particularia, ut magnam vim thesauricam habere videantur, sed est hic nans ^{repetitum vocabulum} ~~nam frequentius~~, ut vis non adeo magna credenda sit - exempla: v. 25, 220, 260, 520, 66. Illud tamen admodum vertendum est, nam illi in tantis locum non habere, locus unus est Trach. 958 ubi *τάς τις* - *τάς δὲ* legitur, sed species modo similis est, nam pronomen *τάς* non ad eandem sed diversas pertinet res. In anapaesticiis membra ita cohaerentia, ut particularia *τις-ἑκὶ*ungi possint et unam notitiam communem habeant. Quae si ratio et natura est, communis illa nobis his ponitur, sed non particularis *τις-ἑκὶ*, verum *ἑκὶ-δὲ* communi. Ea enim diversa sunt, et quia diversa sunt, opposita sunt. In prosa oratione idem nans frequentissimus est - apud Xenoph. cf. Haase Frodoe ad Xen. Hier. 7, 1.

V.6. *ἡ δὲ* eodem modo interpretatur et alibi *ἡ δὲ* - dignum habere, praesentem casum, quamquam *ἡ δὲ* multis casibus invenitur quam *ἡ δὲ*, quod Thucyd.

V.7. *ἡ δὲ*; nuntios dicit *ἡ δὲ* alios, quotiens pronom. hoc ponitur, quo quare a se tota distinguitur, in parti praedicatam adiunctis, non ad partem modo, sed ad rem totam pertinere. Graeci autem ita loquantur, ut per alios etque attributum reparationem de parte accipiantur, quoniam illi alii, per quos *ἡ δὲ* rem cognoscere vult, ministri vel nuntii hanc dubie sunt, *ἡ δὲ* non ad *ἡ δὲ* rapit, sed nobis ad nuntios - cf. Matthiae 636 - Schaefer, vol. II p. 54. - Böckh ad Plat. *ἡ δὲ* p. 164 - Krüger ad Hes. Anab.

Latinoz vero nans alius est. donec cum nostris fere con- ventiens. - cf. Haase, ad Lull. II. 4 - in collect.

Scherbins statuit, si vis, ut *ἡ δὲ*, interpretatur vox *ἡ δὲ*, semper adfuerit adfuerit, sed non est vera praesentia a Scherbins.

V.8. plerumque *ἡ δὲ* - sed saepe etiam de loco, ut v. 144. 299. In prosa oratione rariora quidem exempla, tamen non inanis.

V.9. Falsa haud dubie Waderi sententia est, qui totam veram ejicere voluit, cui sententiae nemo adhaerens est.

V.9. *ἡ δὲ* hoc loco eadem ratione qua *ἡ δὲ* possum. posuit polius imperio exspectari, veluti Plat. 554 - sed accidit pro perf. dicitur, quia ratio est perfectum tempus indicare, praesentis autem omittere. - cf. Plat. 815. 390. 496. 1157. Si participia hanc verbo adhaerent, ea adiectivum naturam necessario induant - cf. 536. 272, Plat. 301, Plat. 1052. Plat. Theodr. 270 D. -

15. 12.

Sympoe religiosae saepe ex tribus aetatibus componebatur - similis nos
est Sparsanorum, qui tres choros puerorum, juvenum, senum conatibant.
cf. Plut. Lys. - Simul vult sacerdos iuvare, non lecidam noto partem
illam populi precia facere, sed non minus reliquam quoque multita-
brem. Opponentur igitur ὁσῶν ἄνδρ - cō d' ἄλλο πῦνδρ - in membris oppo-
sitis saepe hae res sunt quae sibi opponi possunt, quapropter non
idem saepe verborum ordo.

19. 12.

V. 16. jam tres ordines describit sacerdos, ea quibus composita erat
pompa illa; pueros vocat ἀνέες, quae roridum posuunt longum evola-
re - ita saepe loquitur Loph. omisso adblamento ἄνδρες ἄνδρες, nam usas
ille erat frequentissimus. - Similitudines omnino apud Graecos multo
extensiore usu usquebantur; multa reperimus apud tragicos ex-
empla, ubi homines animalitatem nominibus appellabant - cf. Aesch.
Cho. 501; Eur. H. F. 419; Aec. 176; Loph. Ag. 120. Xen. hist. gr. appellat
spartam ab exercitu reliquam roridam - οὐκ ἄνδρες, πῦνδρες, τῶνδρες (Ag.
320) ἀνέες, ἄνδρες, ἄνδρες - alia lingua generis vocabula haud raro de
personis locantur.

V. 17. ὁσῶν - sitae aor. ὁσῶν ἄνδρ vel ὁσῶν ἄνδρ veram, quaerendum est
similem hanc formam, illam Porzonas praetalis - apud Hom. ὁσῶν
ὁσῶν solum veram formam esse, excepto uno loco Il. II, 126 - apud
grammaticos constat; Attico vero loquendi genere multo eadem
saepius ὁσῶν invenitur, attamen ὁσῶν non damnandum. -
Barvins. pueros ita debiles accipit, qui non possunt usque ad
feminae oraclum usque conficere, quapropter brevitate usae
commoli convertuntur ad Olypi altaria - inceptum sane interpre-
tandi genus. -

ὁσῶν ἄνδρ, praep. οὐ hoc loco omitti posuit - ut Trach. 239: ὁσῶν
ἀνέες - Por: gravis annis - atque si tanquam personam scaculationem
accipiat, sibi potest (ἀνέες ὁσῶν ἄνδρ) - Hel. V. h. II, 1. - Potest praet-
erea aliquis intelligi gravatus, ita ut nihil aliud nisi temporis
notio adhibeatur - ὁσῶν ἄνδρ - eo tempore, quo in senectute verse-
rat, gravatum cum esse, accipientes - cf. Ag. 986 - οὐ ἄνδρ dixit
Loph. imaginem quandam adhiberi, ut res, quae gravari homo
dicitur, quasi comes ejus exprimitur, ut una esse, una haberi
dicatur - ita de paupertate οὐκ ἄνδρ - Exempla probat Matthiae
§ 396 - Schaefer ad lib. de elips. quam ad - Lamb. Voss. p. 743

Lobeck ad Porph. p. 100 - Soph. Trist. 1011 - Oed. C. 1659 ubi brebat ovis omittit.
- Soph. O. R. 16, 649

18 1995, exemplum anapaesti primo loco in trimetro positi - nominis proprii
in hac fabula unum exemplum modo est v. 982. quacunda sunt nomina
appellativa, et his indemio veterum iniquitatem panem modo exemplis
est - frequentissima autem talia sunt, ut anap. habet quandam excessu-
tionem; sunt exempla rona in hac fabula, in rostris 1995 facile me
notas igit, igit - cf. Eur. Phoen. 1721, Al. 75, 25; Rev. 224 - Deinde habemus
ter positam acc. vocis - 36, 696, 714, sed haec quoque exempla proprie
remeranda non sunt pro anap. quum duae posteriores syllabae in anam
coalescant - cf. Trach. 1209; Eur. Phoen. 1615; Soph. T. 571. 1010 - alique exemplum
vix igit et aversasini lapsus habemus Al. 25. ubi si in primo loco
ponatur.

Quintum exemplum v. 4 legitur: interrogat - cf. St. 1172, El. 1323 -
praeterea haec vox frequentissima apud Aeschylum, Euripidem insensu,
neque negari potest eam quoque in duae syllabas coalescere - at interrogat.
Superant denique quatuor exempla v. 21. interrogat, ita transposita etiam
Trach. 374 et 424; tum 27. interrogat, 25. interrogat 1269 interrogat. quae
exempla vix excessatorem quidem praebent attamen paucissima,
tota modo sibi habemus.

1995 recte Bernhins hoc loco posuit - male subintelligitur v. 21. Herm.
nomen hoc statuit commate separandum esse ab appositione igit, ut sit
appositionis loco libendum non simpliciter enim sententia conju-
gendum. Multo facilior ratio videtur esse, si nomen omni ano-
epitheto conjugatur - Sunt autem senes illi quos haec doli
pompa praetores; inter eos vixit princeps et patris parens.
Sed quum constat choram ex his consistere quos neque sacerdos
sed soli choram spectarent, vixit eorum senes, ministri et
duces reges, putaverant nonnulli (Bernhins, Soph.), vixit eorum
est igit igit, ut igit - Soph. ita choram intelligere videtur,
at senes, qui in choro versantur, simul regi consilii participes
esse igit igit.

igit igit quoniam non simpliciter hoc ordines, sed in uno
se ipsum commemorat, sed ut particularum nam paulo incommodior
ut hoc loco ordines rumpatur. -

20-12.

hinc si ad proximam particulam referendum vel ad primum si,
dubitari potest - hinc nata est scriptura Simel: $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ -
quam conjecturam Herm. Dammavit idem G. Dindorf - p. 9. f. 11. v. 11.
1826 p. 9. - Dind. ipse novam conjecturam composuit, quae quamquam
falsissima, tamen commemorare debet, scribit: $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ - quasi
dicamus $\sigma\iota\delta\iota\omega\tau$ - Item Handerus hanc conj. olim quidem seque-
batur, postea eam rejectavit. Gravio in ea idest error: praepos.
posuit saepe vel cum verbo coniungi, ita ut non casibus adjuvan-
tur - vel ab verbo segregata casibus praefigi. Sed in hac re una
neque constans lex observanda est, ut praepos. non alio signif. praefi-
ci alia neque alia structura cum verbo coniungatur, quam est illa
signif. et struct. contenta, si cum verbo componeretur, eam
legem Dindorfius laedit. Quoniam enim dixit $\epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ dixit
idem esse, quod $\sigma\iota\delta\iota\omega\tau$, spectavit verbum $\sigma\iota\delta\iota\omega\tau$ - attamen
in verbo hoc non $\sigma\iota\delta$ cum gerit. praesens existimatur, verum
est 'adlegere', non $\sigma\iota\delta$ cum ger. sed cum dativo potius vel acc.
structuram intelligitur.

Verde videtur Dindorfius scripsisse: $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ - Herm. proba-
vit, atque ita sane quaedam anacol. species videtur, debebat enim
sane sic poni in tertio legatorum ordine. Sed autem sane haud raro
ut sic ponatur pro si et loco oppositionis adhibeatur conjunctionis
if. Ikent. lex. I. p. 96; II. p. 77, atque fit etiam illud nonnunquam
et ubi sic debebat, sic ponatur. Neque error in est aut culpa in
bonis scriptis. sed habet suam causam: fit enim ut ipsa cogitas,
si ratio mutetur. Itaque in hoc loco Soph. membra posuit: $\sigma\iota\delta\iota\omega\tau$
- $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota$ - $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota$; est autem sane hoc loco manifeste posita
et interpositis illis verbis $\eta\delta\iota\omega\tau$, ac quae regulas parat, confan-
datur cum parte minore et subiecta. Est autem sane particula hoc
loco paene artificiosa.

Alii nuper $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ scripserunt, quod Haasis minus probatur,
Handerus in ed. altera voluit $\sigma\iota\delta\epsilon\ \eta\delta\iota\omega\tau$, secutus Luidan - perval-
gatam scribendi vim, neque ulla reperiantur exempla, ubi vocem
hanc quatuor syllabis constare demonstratur.

v. 19: $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ i. g. $\sigma\iota\delta\epsilon\ \epsilon\iota\ \eta\delta\iota\omega\tau$ -

v. 20: ἀποκαὶοι δανῖ - pauca reperiantur exempla soli dative ita sine
praep. positi significandi loci causa - via creditur esse, pauca illa exempla
vera dativeorum exempla esse, sed creditur, in dative istos casus, dat. et loc.
mixtos esse, eadem ratione inveniantur Μαδαῖνι, Σαλαμῖνι, Οὐγασῖνι, Ἀδύκῃ,
Ἰνδοῖ, οἷνι - cf. Gl. 310 ὁμοῖν; Eur. Gl. 315: ἰσῖν; 341. - Schneid. ad Gl. 174;
ap. Eurp. ad Rev. 882, ad Hel. 128. 375; ad Andr. 728. - Matth. § 406, 6
Bernh. synt. p. 80 sq.

Ἰαθῖδας, schol. Ina templa Thebis fuisse consecrata Minervae: Inae
et Jovis, fuit jam inter vet. interp. tributus - nonnulli Alalcomenian
Athenas intelligunt.

v. 27 Ἰαγῖν - interpr. intellexerant templum Apollinis Jovis
quod si Jovis vatis appellatur existimant Jovis quendam, Apollinis
filium illi sepultum vel combustum esse eandemque vaticinandi vim
habuisse. - cf. Schneid. ad locum. - Erant cum templo hoc conjuncta
oracula, quae empyromanter praedicebantur.

Ἰαθῖς, οἷνι - vatem Jovis, fuisse nemo beatatur - cf. Pans. II. 14, 6.
Itaque hoc fingendum est, Soph. Jem. illam habuisse pro vate, cuius cinis
postea vatis cinis dixeret. - Attamen Pans. loco signif. commemorat
vatem Apollinis Ἰσθῖι atque a. l. aram ejus constitutam esse e
cinere victimarum immolataram itaque oracula praedicta esse,
quae vocibus fortassis (ἡρῖδους) petebantur; quam ob rem multo
verisimilius videtur, hanc ipsam aram Apollinis Ἰσθῖι appellari
huc per vatem οἷνι - simile exempl. habemus v. 20, 161 - ubi eadem
ratione nomine propria circumscripta praebet Soph.

Ἰαθῖς, οἷνι - Jovis semper est aut fluvius Thebas praeterfluens
aut Apollinis filius; templum Apollinis Jovis plane aliud est - Itaque
supponit, at aut fluvium Jovis intelligamus aut filium - quoniam Jem. in
eo loco sepultum esse. - fieri potuit, ut fabula existeret aliqua Jem.
intelligenda est ara Jovis proinde fluvium Jovis - gen.

quidem loci signa non habet, sed illud indicat, esse res clarum perdes vel
vatis cum aliis conjunctas, quod etiam ad loca transferri potest - cf.
Her. II. 90. - Si ne filius aut fluvius intelligatur, in dubio relinquendum
est, nam de Thebarum fabulis fere nullas habemus commentationes.

9.1.60.

V.22: Soph. his in hac fabula pestem descriptam - hoc loco et praeterea v. 168 sq. - aliae descriptiones ap. Thuc. II. 47-57, iuxta descriptionis quod anti- quos multo laudata est multaque enim imitati sunt - Lucr. II. 137 sq; Virg. Georg. III. 470 sq; Lucan. Phars. II. 60 sq; L. Plac. Pan. III. 580; Ovid. Met. III. 522; Praeterea vide Propert. de bell. Pers. II. 22, 28.

V.23: Imago de navibus frequentissima invenitur adhibita - cf. Hor. Od. I. 14. Mithradem multa exempla collegit, hic egitur de pesti- lentia, cujus imaginis species singularis est.

V.24: Porvior ut intellegamus hoc fluctus mortiferos esse, quia pesti- lentiae vehementia eis indicatur - eadem imagine usus est Soph. in Ant. 162. ἄνδρες, τὰ μὲν δὲ πόλιος ἀσφάλως δειοί, πόλιν δὲ οὐδὲν οὐκ ἔστιν ἀδύνατον, de aliis calamitatis genere usus est in Ep. 357. Ἰδὲ δὲ πὶ πόλιν ἀπὸ κῆρας πορρίας ἐπὶ πόλιν ἀπὸ πορρίας κηκκίταις. Sed imagine hoc non plane sibi constat Soph. verbis enim sequentibus recedit, quod eo facilius fieri potest, quam non sit usus navis nomine.

ἡ ἀνακοντοῖς cf. Phil. 866: κινῶ γὰρ ἄρτι ὅλας νῆας καὶ πλοῖα. Pro ὅτι οὐκ in prosa oratione ovviri dicitur; ἐπὶ οὐκ οὐ dicimus, id quod non esse, indicamus non esse perseverare, ovviri autem aliquid esse deesse indicat - saepe dem est, quapropter nonnquam ovviri invenimus, ubi ovviri expectaveris. Cf. Phil. 1216: ὅτι οὐδὲν ἔστιν; Trach. 161: οὐκ ἔστιν ὅτι οὐκ ἔστιν, ὅτι οὐκ ἔστιν, ὅτι οὐκ ἔστιν, ὅτι οὐκ ἔστιν.

V.25: Agrorum fertilitas, pascua bestiarum, utilitas denique ipsarum hominum proventus i. e. tota urbs perit. Haec partes comprehendentes, si quis bene vel male precatur urbi, haec igitur partes si perierint, ne- cesse est ipsam perire urbem. Ita p. divus de tota urbe praedicari po- test, quod ad usum datur, cf. v. 9: ἡ πόλις καὶ πόλιος ἡ πόλις καὶ πόλιος. Matthiae male dativum pro accus. positum esse statuit - cf. Naas ad v. 2 adn. - 'Die Stadt geht zu Grunde in diesen ihren wichtigsten Theilen' (= mittelst) - Parum accurate scholl. ovv et καὶ adponunt - καὶ ovv germina illa indicant, quibus fructus includitur, ut saepe de floribus, si eorum folia nondum explicata sunt - deinde de frumento praedicatur, de urbis.

V.26: Πορρίος: in hoc adjectivo alud memorabile, quod graeci scripti. raris- sime eo usi sunt, plerumque paroxismo - Πορρίος - cum significatione passiva. 'quod a bovis depascitur'. Legitur in Soph. El. 187: Πορρίος ἀνὰς 'bovis, qui pascitur, alid taurus'. Urbs Πάρις Πορρίος appellatur, cf. Steph. Byz. s. v. κῆρ ipso boum graeco Πορρίος intelliguntur ἀνὰς q. d. idem boum vepogavai. Ad τὸν οὐρανόν cf. v. 174. *)

+) Ad τὸν οὐρανόν cf. Ep. 665: ἡ πόλις καὶ πόλιος καὶ πόλιος - 'dona, quae dona non sunt'; El. 1143: ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἡ πόλις. Talia plurima quod poetas re- perimus, ut nomina significatione inter se pugnantia conjunguntur, quam figuram rhet. et gramm. 'oxymoron' appellant.

V.27 in advorb. est - etiam ἐν οὐρανῷ dñi poterat, ut Thuc. II. 47: ἐν οὐρανῷ - cf. v. 182, ubi in sine verbo possidum est, quorum conjungi possit.

10. 1. 69.

v. 27: πυρρός, ἰός, item ἰός Mars appellatur, δριλινγε igne
grasari, ut qui alibi ferri et igni grasari solet, is sola igni nunt
Thebanos edocuiare intellegatur. Vero nomine ἰός hoc loco appellatus
ἰός, neque hoc debet offensioni esse, quod nevarius deum alq. ἰός
celebratum esse, fuit enim ἰός apud antiq. si quid modum humanum
excedere videretur, ita ἰός esse, nomen divina crederetur. ἰός
ap. Loph. ἰός vocatur, item πυρρός pro deo habetur, Loph. fr. 826.
Vere is deus δριλιν et igne grasari propterea quod ἰός πυρρός
adpellat poeta, propterea quod πυρρός - qualis ardor fuerit in verbo
hoc, Thucyd. II. 47 enarravit - ἰός saepe de vi hostili δριλιν - ἰός
ad. Aesch. Pers. 777 in gloss. - cf. ἰός 275. -

v. 28: ἰός si particula ad in fine posita apud alios poetas non
reperitur - est hic ἰός minus Loph. - in fabula hac praeter hoc duo
exempla: v. 786. 1224 - praeter ἰός 1077; Ant. 1021; Oed. Col. 47. -
simili ratione raro si in fine posita invenimus ut. v. 553; Ant. 447;
El. 418.

v. 30: ἰός, praeter locum Schenckwino laudatos cf. ἰός. -

v. 31: ἰός, utae humane saeva - ἰός ἰός, in
quibus singularis aliqua vi divina versatur, quae praeter expectationem
nomine appellatur, qui hominum sortem regunt et infelices causas
adducunt.

v. 32: ἰός - ἰός scribi voluit ἰός quod voces has conjungentes
est veniat cum ἰός v. 30 - sed falsam hoc est, nam perinde non
habe opponuntur ἰός et ἰός, sed post ἰός non sequitur, quod
Oedipus pavit ἰός Thebani - Debebat potius conjungi ἰός ἰός
ut v. 52 - Particula ἰός finis nominis, cui additur, quodammodo
revelat - in quo quidem hoc verum est, te non olim liberasse,
doret in qua re posita sit fiducia causa - maxime cum pron. relativo
particula haec ponitur ut. v. 853, 842; Ant. 663; 250; Oed. Col. 1354.
Germanorum 'weigatens' nimis gravis et molesta est;

v. 33: ἰός et ἰός - ἰός ἰός ἰός conjuncta
sunt; possit aliquis ἰός si expectari, quia propter nonnulli ἰός ἰός
scribi maluerunt, atque quoniam tempora diversa sunt (pro. et perf.)
si particula post apta expectari - sed ut non sola tempora diversa
comparantur, rerum etiam rerum conditio diversa significatur - cf. 258.

12. 1. 60.

16.1.60

Q. 48. συνεργα κλήψης - recta species laudandi, quae propter genit. conjunctam, et συνεργα κλήψης, alia verba -

Q. 49: συνεργα κλήψης recte pro optativo habetur, tamque ob causam pota subverbiliter - in conjunct. non inest ea ratio, quae in hunc locum cadit - adhortatio: lovis in rebus, qui a voluntate pendent, ut cannae, agmina, nunc autem non talis, illa res est, ut a voluntate vel ledipi vel sacerdotis pendeat, laus et memoria vel. apud posteros, sed est res ea in voto modo posita - ^{utrum} memoriose nobis liveat - itaque propter naturam rei desolare non licet, quia loco hoc optativus praefereendus est. -

Q. 50: συνεργα κλήψης matatis aliis quoque lovis commemoratur - vide συνεργα κλήψης, ad locum - συνεργα κλήψης at συνεργα κλήψης Ant. 162; vel. Pl. 1222

Q. 51: συνεργα κλήψης, raris Graeci ipsam avis nomen pro oraculo, augurio ex ea petulum ponant - quae quidem res apud Latinos usitata. cf. led. R. 966 - neque tamen rarsa est, quod duo hi verani capelli habeantur - ut olim Scaevola ceterosimavit - Plut. II. p. 757. - Ad κεί-κεί cf. Herod. VIII. 101.

Q. 52: συνεργα κλήψης at συνεργα κλήψης quoque συνεργα κλήψης - v. 556. 677; Thuc. II. 28, II. 61. Praeterea συνεργα κλήψης - Jam Eur. Phoen. 124; Bacch. 1265.

Q. 53: συνεργα κλήψης - συνεργα κλήψης et συνεργα κλήψης saepissime conjunguntur: συνεργα κλήψης amplius est principem esse, regnare - συνεργα κλήψης autem potentatem principis habere - ut Francogall. 'regner' et 'gubernar'.

Sola haec sententia admodum jejuna esse videri potest - sed quod nobis paene inane et breve videtur, id necesse est, illis quod tempore etiam celebre fuerit, videri etiam sententiam illam saepius a multis repeti - Graeci cogitaverant de insuperari, qui cives erant, quorum numerus non admodum magnus erat - quapropter in bellis principes id sibi maxime agenda putabant, ut cives ante omnia servarent. Historici observaverant hanc ipsam causam impedimento fuisse Graecis, quominus res majores recuperarent - ut quando majorem cladem accepissent, paene aulam erat de republica, ut Lacedaemoniorum post pugnam Leuctricam. Locos similes vide apud Schind. ad v. 56. - Praeterea Plut. Themist. 44.

Adv. 56 cf. etiam *Ino. VII. 77*, *Xen. Cyr. II. 4, 5*; multa exempla contulit quoque *Jauchstein*. — *Solum* hanc plane ex *litteris* rebus^o hauritum esse, demonstrat *navis* commemoratio.

17.1.60.

P. 57. *Hermeneus* in eo libro quem de *elipso* et interpretationem admodum contortam et artificiosam attulit; post pleonas-
mam esse statuit. *Deonastira* oratio saepe hanc formam habet; et
eodem notio. *Diversis* linguae partibus^o exprimitur — ut *adject.* et *adv.*
Exempli loco, ut est apud *Virgilium* (*Aen. II. 588*): *vacuos senant sine*
remige portus. — *Dispersus* ad *Tibull. I. 5, 65*. — *Eum* in modum
græci saepe loquuntur, veluti apud *Lycop. Phil. 31* *οὐκ ἔστιν ἄλλος*
ἰσχυρὸς *δὲ* *ἴσως*; *Pl. 484*; *Ant. 441*; *Ag. 464*. Quapropter et hoc
quidem loco offendere debet dicendi ratio. *Finde* sacerdotis oratio,
aequitas *Ulyssis* responsio, quo ille magis animi affecta se bene
capere *Thebanis* vult neque omisso se, quod eis saluti esse proficit;
impatienter se expectare *Ulyssis* reditum, qui jam diu a se
Delphos ad *Apollinis* oraculum misus est.

P. 58 - 157 modo veritas professor.

P. 157. *Animi* suspensi sunt inter timorem et expectationem;
suspensio laetis animorum varmine exprimitur. Constat autem
totum varmen tribus strophis totidemque antistrophis, quae sim-
plicitate inter se sunt collocatae. Prima quidem strophæ dactylis
est, ut unus tantum versas jambos interpositas sit: primas;
quartus, ultimas et paucissimas versas sunt hexameter — exprimant
quandam aequabilitatem animorum, tranquillitatem; dactylicam genus
ad epicae poesi aequabilitatem accedens, maxime hymnorum anti-
strophæ habet atque est argumentum terminis tale, ut ad hymnos
proxime accedat. In primo hexametro admodum memorabilis divisi-
o, quae in heroico versu rarissima — *Virg. Georg. I. 357* — *γρόνδι-*
fuerant versas priores — Alter hexameter plane ornatus est ei, qui
est in hac strophæ postrema — constat e tribus ordinibus, primas
uno, alter tribus dactylis, tertius duobus constat — *Deinde* sequuntur
trimeter, tetrameter et hex. catalecticis —

19.1.

παῖς - oraculum ipsum alloquitur chorici voce παῖς - eamque vocem
 Jovis appellat, quia credebatur Apollo nomine Jovis patris oracula edere
 - Beuch. Eum. 19. - Narrat. Lat. I. 22. agens de Virgilio l. b. III. 257 - praeterea
 protulit Narrat. locum ex fabula Aeschylus amissa - Necesse est enim schol. rem
 narravit. Ipse Soph. eadem rei mentionem facit in Gl. 652. -
ἑδωκός - In Laur. et in lemmate scholii scribitur ἑδωκός - idem in Laur.
 B. alius - primus Simbl. probavit et recepit Naevius, quam antea vulgare-
 bat ἑδωκός - Herm. damnavit vocativi notitiam statulpe eam a Soph.
 non alienam esse; esse potius debere ἑδωκός - hanc esse formam
 poeticam, quae propter debere scribi ἑδωκός - erravit vir doctissimus.
 Nam si ἑδωκός formam masc. significat et feminam intelligi
 non potest, eam eadem forma (ἑδωκός) in vocativo non cadat etiam
 in genas genis. Jam quod Herm. femin. in eis finiri dicit, eam
 modo exemplum protulit, promptam ex led. B. 467 - hoc nusquam
 alius legitur. Alia duo exempla sunt epica, of. Herod. Theog. 964.
 119. 29. - Idem vidit in adjectiva derivata a φίλος - φίλος, φίλος,
 quae omnia exempla sunt epica. Haec propterea feminis in eis
 a Soph. aliena est - apud Lind. forma ἑδωκός in genere femin.
 etiam invenitur - Gl. II. 97 ed. Böckh (I. 114) - apud Non. duo
 exempla: masc. in Gl. III. 844, fem. in Gl. III. 219. Sed aliorum adhuc plura
 exempla - Phil. 823. - Eur. Med. 1274. κακοτυχίᾳ γυνή; Cycl. 350. -
 Ar. Therm. 317. κακοτυχίᾳ κόρη. - Gleil. 934, ubi nomin. terminatio
 praeferenda esse videtur.
κακοτυχία Schol. non intelligendam esse existimat - non stativus
 eam significativam causae esse, ut non indicat praepositione. Sed non
 est propria haec generis significatio, nam locum quoque, ubi aliquid
 est, significat - Matth. 4. 27. - Vis haec non inest in causa sed in verbo,
 si motum indicat, gen. signif. locum, unde ille motus significatur, si
 quietem, locum, in quo ille quieta conditio versatur. In hoc quidem
 loco prosae orationis non paulo alius est - posceretur non stativus, sed
 imperativus vel infinitivus, ut non solum motus sed etiam qui ab eodem
 fiat, significetur. - Erravit Herm. qui in constructione voluit, ut res
 stativ. verb. coniungeretur cum γὰρ vox Lythons - stativum est
 potius cum schol. genitivum illum jungendum cum φῶς. -

ποσειδών περὶ - Haase Schneiderino consentit, qui actionem hanc ad τάρην refert neque ad ἐκτίρα non adiri. Verbum enim τάρην eget quadam exploratione - vehementius aliquid movere, vel se movere, periclitare, quae in re non intellegeretis, quatis esset motus ille, de qua re ferret - de delpheis ubi est Eur. Gl. 433 - De equis exterritis - Eur. ib. 476. De terrore et metu saepe id verbum poetae dixerunt - Hesych. Suppl. 256 - cf. Schneid. ad locum - praeterea in brachylogis Herod. III. 140 - versus 10. Soph. hoc loco ailiam formam praeiit sensu intransitivo - quod persaepe fit in verbis molium significantiis, ut transitiva et intransitiva nomine ponantur. Atque tamen non a Soph. solum passivo sensum, intelligimus ex supra commemoratis Eur. locis. - In margine Laurent. I. ascripta est scripturae discrepantia ἡ, quod in recentioribus libb. ἡ scribitur - sed nonnulli illud pro τάρην abieci, est grammatici eiusdem inventio. Ποσειδών περὶ dixit Soph. non vulgari usu, nam ποσειδών solet activo sensu dici, ut is, qui terram movet, intelligatur, nam autem de animo narratur personae, qui motus est - est autem utraque significatio notata.

23. 1. 60.

longinqua sunt haec timoris notiones - Super est ille terror extrinsecus allatus, quo percellitur animus, popos autem pertinet ad timorem, qui in ipso animo versatur, sive est cogitatio et consideratio rerum, e qua nascitur timor sive futurorum malorum expectatio. - Graeci namque quaedam finierunt: δὲ et ποπός, filios Martis, quos, ut apud Neapolim, ex Venere suscepit - cf. Hesych. ib. 440; II. 27; III. 119; Herod. Theog. 934; Sicut. Herc. 195. 463; Spanh. ad Hesych. Sept. 45. -

V. 153: ἡ ποπός etiam timorem indrat, comparatum cum deorum reverentia. - Dixit de ipso verbi usu Monacho ad Eur. Gl. 336 - cf. Theogn. v. 280. - Soph. uno praeterea exemplo - Od. 6. 133 usque, et quidem forma activa, quae multo est rarior.

V. 154: ἡ Δαίης Πάρις, faciunt, qui verba haec in parenthesis ponendo extirparent - Boeckhio, Jacobino - tum sequentibus non Apollo sed patris intelligenda esset - ἡ ἑσπερος, interpretati sunt: quid nobis tu patris, nuntiatura sis, sed ἡ ἑσπερος non est simpl. nunciare

vel respondere, sed potius est perficere, neque gerere omnino de re
 quavis intelligendum est, et idem est servandum interpr. quod *ἡγεῖται*. Id
 fecit etiam Schneiderus. Sed hoc quoque falsum est, quod posuit simpl.
 pro *ἡγεῖται* dicit, neque quod Schneider. in verbo *ἡγεῖται* non Apoll.
 agentem, sed Thebanos Apolline iubente agentes, probari potest; videtur
 id longius petitam. - *ἡγεῖται* si tam *ἡγεῖται*, ut dicit, conjugamus;
 pertinet ad eam rem praestandam, qua Thebani egent - ita *ἡγεῖται* vulgari
 sensu dicitur de aere alieno et eandem *ἡγεῖται* utriusque est, praebentis
 ac et contrahentis. Saepius dicitur de quovis negotio, in quo aliquis
ἡγεῖται, necessitate facere rem aliquam cogit. - Nom. *ἡγεῖται*. II. 15
 Similiter *ἡγεῖται* *ἡγεῖται* apud Theoc. *III. 65*. - *ἡγεῖται*, quam mercaplatem
 mihi praestituros, mihi perfecturos. - *ἡγεῖται* aut ad. potest esse,
 relatum ad *ἡγεῖται* - *ἡγεῖται* *ἡγεῖται*, aut pro adv. potest accipi, ut
 est *ἡγεῖται*, atque hanc eandem *ἡγεῖται* nonnulli interpr. praeferebant.
 dixerant, quod aequaliter fieret oratio - *ἡγεῖται* ut adv. vide *Od. 6. 174*
 Sed sensus epici interpretationis minus aptus est - opponantur, quae
 nova sunt et ea, quae repetuntur volentibus annis; si quis *ἡγεῖται*
ἡγεῖται hanc vocem interpretabitur, omittat hoc, quod dicendum erat,
 rem novam et novam et novam impositam in Thebanis - itaque inaequabilem
 orationem esse statimamus, quoad formam - et *ἡγεῖται* pro adv. accipiamus.
 veterem rem, de qua agitur, nova erat Thebanis. - *ἡγεῖται* *ἡγεῖται*, de quo
 verbo pendere potest interrogatio introducta - cf. *Lucan. 1. 28*
 et *Virg. Aen. 1. 10*. -

V. 156: *ἡγεῖται* *ἡγεῖται* *ἡγεῖται*, datus cum organo instrumentali vel casali.
 Nom. ponit genit. - *ἡγεῖται* *ἡγεῖται* *ἡγεῖται* - Virg. volentibus annis -
 cf. Schneider. ad locum, *Met. 5. 562*; Jacobus ad *Philostr. Jan. imag. 1. 1. p. 31*.
 V. 157: *ἡγεῖται*, de correctione alterius syllabae vide *Perm. de dactyla*
End. p. 9, *Interpr. ad Eur. Tro. 520. 556*; *Blom. ad Eur. Med. 668*. -
ἡγεῖται, cf. *Anthol. Palat. IV. 157. 5*. - *ἡγεῖται* respondens illo *ἡγεῖται*
 spes sanguinem mater; qui oraculum petant, operantes sunt omnes. -

27. 1. 60.

P. 159 τῆνται &c. in Laur. A. ; τῆνται or Laur. B. - scribitur qui sic scripserunt, Strichman non intellexerunt et adverbium non satis percepserunt. - In Laur. A. abbas in margine altera scriptura τῆνται f. quod iterum falsum est, et melior laevis et praeterea pro. or abesse non potest. - Deinde κῆκῆνται, a gramm. male sedulis etiam correctam est - dativum corripserunt κῆκῆνται conjugendam vel una antecedenti sint pro. vel cum sequenti τῆνται, nos - legimus in plerisque MS. et in Ald. ubi acuti sunt usque ad defursum, qui dativum retinuit. - In Laur. A. legimus autem κῆκῆνται, dativum reverentius minus supra corripuit, servavit nomin. Laur. B. et Paris. B. Veterum si volumus dat. conjugere cum verbo sequenti - τῆνται, nos - quamquam correctam tamen moleste videtur Strichman. - Magis etiam falsum est, quod Math. poruit in Gramm. § 506, qui nomin. sere retinere voluit sed conjugendam esse statuit cum ἐκῆνται, quod longius remota aliisque sententiis intercedentibus segregatum. - Nihil superest, quam ut κῆκῆνται dramas nominati absolutam - inans absoluti quidem sol. nominati ubi posuit proprio nomine ignae sit genit. vel abl. absolut. apud Latinos ratio, inans non est absolvendum - quod ad nominativum absolutum, plures rursus habet, quia oratio in anavolutis versatur. Ex hoc autem genere anavolutae Strichmanae exemplum est, quod habemus ante oculos. - Haec anavolutae operes adeo quasi verum natura effudit, ut non solum poetae androsine ea atantur, sed etiam apud proae orationis scriptores inveniantur probatissimos atque consideratissimos - Plato legg. III. p. 686 D. apol. c. 6. p. 21 B. ; Galbannius ad hoc - Lycop. ad Xen. Cyp. III. 2, 23 ; Hell. III. 5, 13. - Laepe etiam alio modo Strichman mutatur, ite ut qui exorsus sit a nominativo, deinde eandem personam non commemoret vel tamen non eodem cura - Eur. Phoen. 294, Andr. 669 sq. - Alia rursus exempla sunt, ubi regulari rursus personam illam sed alia ac nominat. Ar. Acharn. 1091 ; Eur. Iph. Taur. 947. - Factum est ut cum avortum illorum forma oboleret et totum illud Graecis obscurum esset avortum genus, factum est, ut formae illae ratione temporis praesentis intelli- gerentur, κῆκῆνται igitur idem quod κῆκῆνται - apud posteriores

reperitur ipsa praesentis forma kinroper. - Dixit de ea re Matth. Grimm.
Abenda vol. I. p. 538 - non credibile est Loph. temporibus non avariis
hoc per se ipsum esse servatum, sed veritatis, eam iam in praesentis
pariter significationem transiisse - nam hoc est exemplum, quod citat
quod Loph.
Sunt mox Graecorum in solenni oratione semper tres deos conjungit,
De his Thebarum deo tutelari bus egi C. F. Haugit in edd. Arch. Septem,
excurra 2. Praeter hos tres commemorantur postea Juppiter, Bacchus,
Mars, de quibus deinde videbimus.

U. 160: ādrīāias - formam hanc pectorum inserimus etiam Uel. 6. 541. 1059.

U. 161: kuādrōiri De voce hae varie erraverunt in Lege. - Naevius
statuit significare rem, quae copiosa sit, Laque kuādrōiri, aut 'circulosa',
significabitur res, quae rotundo copiosa sit - kuādrōiri, autem intelligit N.
choros - sane eo sensu dicitur - Spank. ad Lull. hymn. Dian. 26 ff. Sed
dece appellatur igitur copiosa chorus - 'der reiche runde Sitz der gottes',
Sed non illam adj. in omni parum recte attribuit - non aliae res intelliguntur,
nisi quae partes sint earum rerum, in quibus illa copiam in se habet,
flagit ad sedes deae constaret chorus, recte dicitur deae kuādrōiri -
quam vero chorae circum ducuntur, non recte potest sedes deae
ipsa 'circulosa' dici. - Nam igitur interpretationem improbandam esse
apparet. Item videt in aliam eandem vocem interps. quam proposuit
Wunders - sed quippe veram aliquam ducendi rationem, male hoc loco
attribuit - de quo non v. Herm. ad Loph. Phil. 1101, Lobek ad Lj. 7. - Naue,
Reizig, ad. 522 - de usu dubitari non potest, erat tamen certe quidam
fines et gerba ratio. Ea autem ratio, quae in usum contrahitur haec est,
ut adjectivi solis pariter possit ad usumque nomen referri, quae ita
incomposita esse oportet, ut usum rem significet, quae et in universam
adjectivo definitur et omnis duae partes eo adjectivo definiti queant
U. 161: vetera consularia nomina, Uid. autem sor. aeris matua summa? Sed
videtur: aeris matui summa, Uid. autem sor. aeris matua summa? Sed
iam si hoc exempl. quod est ap. Loph. avariis intuebimur, facile apparet,
has notiones diversae significationis esse et separatas ducimus posse
adjectivo definiti - sed deae potest esse notanda esse, sed eam ob
causam formam notam sit non est necesse - et contra. -

26. 1. 60

Quapropter inconsiderate statuit Wandera, hancvisita referendam esse
ad *ἱεροῦς*. Supererat ut compari oides interpretemur, quod verba ipsa
cadent - sella deae ornata copiosa, si virgines plures vel multi
sunt in sella illa, facile intellegemus, ornamentum id aliquod fuisse
et verissime est, illam sedem deae ob ipsam singularem ornatum fuisse
notam apud Graecos et arde insigni aliquod opus. Sed nihil videretur
habemus de templo vel sella deae hujus. acquiescamus in eo, quod
sellam ornamentis exargem fuisse statuerimus.

ἐκκλησία - de hoc periculum et imperitum se praestitit - recte Ardemideum
ἐκκλησίαν appellari dicit - esseque templum fuisse in foro ibique sepultos
esse viros insigniores et eos, qui matrimonium inire vellent, cum sponsa
in illa templo sacra fieri ante nuptias - conatatur etiam e *Plut. Arist.*
20, *Paro. II. 17*. - Sed id eo idem errant, quod vocem hanc dixit esse
nominat. *gen. fem.* - La schol. secuti, statuerunt *Ἀνακτοῖς* et *ἑλμαλέγας*
belligenas hunc accusativum esse derivatum ab *ἐκκλησίᾳ* et conjectum
cum *ἱεροῦς* - *cf. V. 20*, ubi *Ἄπυλλος* *ἱεροῦς* circumlocutione revocatur
in mentem + idem hoc loco fieri verisimillimum est. *ἱεροῦς* ab
ἐκκλησίᾳ derivatum - quum sit *ἐκκλησίᾳ* - accus. debebat esse *ἐκκλησίᾳ*,
quae forma si contrahitur, oritur nontam illud *ἐκκλησίᾳ* - sed *ἑλμαλέγας*
a nominibus derivantur, una syllaba breviores fiunt - quasi ut
nom. esset *ἐκκλησίᾳ* - exempla vide ap. *Plut. Arist. 3* - tum *Schneid. ad locum*,
praeterea *Anthol. Lat. III. 281*, 3 *ἱεροῦς ἐκκλησίᾳ* orator (finis hexametri)
Alben. II. p. 673 6: *ἐκκλησίᾳ Νύμφα* (fis. hexam.) -
Quod *ἱεροῦς* cum accus. coniunctum est, tale structure est, qualis vid.

ἱεροῦς - transit jam ad tertium deum, qui una cum invocantur ad artem
Thebanorum liberandam

V. 166. ἱεροῦς ἱεροῦς - similiter 1225

V. 165. veram hanc esse distribuerunt in tetrametrum et brachium catalecticum
tam - tum *vide* a verbo segregandum et ad antecedentem gentem refe-
rendum, sed licet etiam eam praep. cum verbo coniungi - quoniam, quoniam
natis melior sit? -

27.1.60.

Herm. Schaefer. Erford. vixi prae. segregant a verbo - 'quod attinet'
 ut Erf. - propter, pro ut Herm. apud Latinos - atque sane vixi prae.
 in rebus eynomodi vixi, ad quas avertendas valet, exemplis parit. v. 187.
 ad quem locum cf. Schaefer. - ad nostrum l. vide Herm. - Reuch. Suppl. 110
 Sed illud dubium est, vitare ille nans hoc loco adhibendus - nam quamquam
 vixi, dicit aliquod fieri vixi potest, tamen hoc loco videri potest pro
 eam sequenti prae; in locutione hanc manifestam est in vixi vixi
 vixi, eandem rem esse, quam vixi dicit - quae propter non aptam dicit
 poeta: Si vixi propter calamitatem calamitatem avertendis, itaque propter
 hanc plane incommutatam et inordinatam notatam conjunctionem, vixi quoniam
 verbo praeatur et vixi huiusmodi absoluti - 'si quando etiam antea,
 cum calamitas illa prius immensa super nossem irrueret, flammam illam
 mali avertendis' - praeterea in formula grammatica nihil est, quod avertendis,
 imo vixi dicitur solam possum esse iudicemus - ut in primi explicatione
 daturus ille minus incommutus esset - ratio datur manifestior, si verbum
 illud comparo - cum eo iungimus, simulque imago est multo aptior et effi-
 caciore, ad quam cf. v. 23, ubi verba vixi est quasi vixi oppressa, ex
 vixi vixi tollere non posse - vixi imago apud Reuch. - Sept. 98/116.
 Denique si ad praestat, vixi - ovisque verbum comparatam excludimus,
 simul veritas, ille hexameter dactylicus habendus est acatateilon. -
 In tanto enim tali, quale hoc est, veritas longior; hexameter itaque in
 fine non habens dactylum, mire aptus est ad animi inquietam habitam
 describendum. Simile exemplum apud Enn. - Reuch. 608.

Stropha II

In v. prima de animi suspensione et anxietate dixerat choro. Deomque
 invocaverat auxilium; hoc ut fieri gravissimis de causis, per choros
 calamitates, quibus vixi exornatus, describit ut antea saevius
 et in vixi, ubi praeter calamitatis descriptis, in fine vixi choros
 opae imploratur - primo quidem loco Minervae. frequentius alia metrorum
 genera dactylicis inveniuntur, quae molis et affectus animorum celerius
 describitur.

Alii eadem doctrinae ostensione vocis ut nomen in linguam Graecam induxerant - Euphr. lxx. 225 - crediderunt Euphorio sensisse: ἡδὲ ἰδὼν (i. q. 205) exprobrante Hieronymo. - Loph. hoc modo loco vocabulo illo usus est -

V. 170: οὐδ' ἔτι περὶ τοὺς ἔγχοις 'non adest. irae telum' h. e. 'non adest telum, quo ira repellere possit' - cf. v. 68. - pro ἔγχοις accipio ἔχους inestant. - ἄλκιμος - coravit Ollendino, qui hoc etiam per nominationem corporis posse statuit. - alter locus, ubi exstat iacis forma est v. 539 nostros locos stoliditatis naturae edigit, ut ἄλκιμος pro futuro habeamus, colamas enim pron. relati. franger sententias finales - Xen. Anab. I. 6, 66 Eph. Taur. 127 - Matth. 5: 28; Krüger, ad Xen. Anab. I. 3, 14, 17; II. 1, 10; ff. ad Thuc. I. 16 (ubi agitur de antecedenti tempore praeterito, iam post hoc quoque futurum ponitur *negativum*). -

V. 171: ad tres imperitos plerumque iungendus: fructus agrorum, bestiarum copia et feminarum partus. cf. v. 25. Item Hesych. ad Tob. II. 5, 91 ubi laudantur Noë. III. 68; An. Sax 1320; Oesch. Germ. 205. poterat addere Hes. II. 139 - hoc loco duae modo res dicitur quibus - cf. v. 271. -

V. 172: ἡδὲ ἰδὼν in ras. οὐδ' ἔτι, sed quamvis hoc loco recte ad: a substanti: abstrahatur (cf. ad v. 161) - cf. 275 - neque tamen minus vid. anaborsitas aliis praeferenda; quamquam Bonnetio placuit. ἄλκιμος - ἄλκιμος non sine ratione similes vocem exilis - tamen hanc vocem recte videtur Ar. in Nub. , repetito v. 171. vocab. exilis exprimens dolorem gravissimum. Verisimile est namque ullam tragem totiens repetitam eorum similitudinem ponere, ut fecit Horat. in p. 172. - Ennius - non abnebant. - cf. fragm. Enn. in p. 172. -

V. 173: rursus ab interpretis veritas est: Bonnetius quidem glossam rectus est, in quibus ἄλκιμος quietem habere interpretatur - sed eam vim neque exemplis confirmare licet neque ea propria verbo signifi. facile deconvare, videmus, igitur glossatoris illius interpretationem admodum arbitrariam esse. - bifurcatus tres locos probat ex appropinquans, ubi ἄλκιμος cum genit. constructione (73) neque ov. 270, 271, p. 172 (cum non desit)

32. 1.60.

sed apud Loph. malicorci non ex consilio doloribus absint neque
 appropinquanti exemplo Loph. augendo. - Matth. § 369 statuit *triginta*
 gentium parci, eodem sensu hoc loco posita esse formam activam ad
 neque *triginta* illa satis comprobata, neque pro medio facile activa
 forma poni poterit. - Quod exemplum Matth. petuit ex Eur. Tro. usque
 trigram. Hermannas jure referit. - Pedendum est ad interpretationem
 omnium veluti formam, quam praebebat Schol., interpretatur autem verbum
triginta ita, ut id per metaphoram translata dicitur de natando, ut is
triginta dicitur, qui se natando ita attrahit, ut non emergatur, ut super
 aquam ut attrahat. Exempla similia attulit Schenck. - Tum Herod. lib. 8
 item verbum hoc active de sole oriente dicitur - Aeth. anod. p. 100 -
 Ann. Trach. 203. Ista feminae de vix anper aquam attrahere dicitur.
173: rōnōrōv, dat. schol. ita interpretatur est, ut praep. in supplet.
 eam rationem secuti sunt nonnulli: interpr. recentiores - Wundt, ali.
 - Noth. gr. gr. § Matth. § 406; Krüger § 178. Sed dativum ita sine
 praep. positum neque cum alio verbo junctum pro temporali
 haberi vix licet - est enim hic sensus non solum plane alienus a
 prosa verum etiam a poetica dandi ratione. Accedit quod
 si accurate volumus rem exigere, non convenit temporis definitio
 ipsi rei naturae, quomodo enim tempore partus aliquid fieri poterit
 quod longius omnino nullum est, nam malicorci non adveniant ad
 paricidum. Sed illud gravius est, nam dativi illi interpretationi
 obstat. Quapropter rectat ut dativum instrumentalem esse dicamus
 'malicorci non emergant e doloribus per partum (per partus), pariendo
 non affragant dolores' - id plane convenit et verbis et rei ipsi -
 intelligatur non eadem partum eamque ob causam ante partum interire.
 Apparet abigante gravorem esse calamitatis descriptionem, quam
 quae legitur v. 26. - Germ. vero fides interpretativa sic est, ut -
 dicit: 'malicorci partu non liberantur, sed floriles manent' id falem
 est propter rem ipsam - malicorci quae e partu doloribus non emer-
 gunt id ipso partu percutit idque ob rei naturam reverte est;
 partu vel partibus igitur vel ope partus malicorci ex doloribus non
 emergunt. Dolores *ignōv* appellat, ut v. 157. 1096 - in relogio Loph.

In quodam non repertis haec vox, nisi quod in Tralleis fragmento. Adparet
 non eadem rem Apollinem et Iolorem, sed propter quod - quapropter
 fuerant, qui Apollinem *iq̄os* appellarent - ut derivaretur a verbo
iq̄os, qui tela p̄iit - nonne *iq̄os* interpretati sunt: threnetici;
 lamentabiles, derivantes ab interjectione *iq̄* - cf. Menant. lex. 2.v.
 Ipse tamen Ellendt negat has voces has esse, sed statuit utramque minus
 vocis aemulandam ab *iq̄* - at semper ait *iq̄os* - de quibus, lo-
 mentabilis - Non quidem loco nostri latius intelligitur, ut quogue apud
 Eurip. 1213; Iphig. 1013. Sed si eadem vox de des procedatur, intelligenda
 est quasi deus clamoris illius lamentabilis, qui interjectione *iq̄* expri-
 mitur quique clamor maxime in pestilentia et morbo solennis est.
 deus lamentabilis appellatus eam ipsam ob rem, quod deus est
 pestilentiae, quod pestem hominibus immittit - quem morbum immittit,
 eandem etiam tollere simul videnda est - itaque apud Homerum statim
 ab initio videmus Apollinem pestilentiae autorem, sed item sanandi
 morbi auxilium habet. Quam ob rem sane hoc verum videtur, repetendum
 vocem etiam tam ab *iq̄* esse, quam de Apolline proceditur. -
 Similiter apud Aristoph. Neap. 844: *iq̄is* videtur. et Av. 1703. -
iq̄os = *iq̄os* - malimus in praepositionem - alium post alium videtur
 pertinere? sed postea etiam aliud verbum adhiberi, ut *iq̄os* - *iq̄os* - *iq̄os*.
 803. 747. Nunc autem non est ulla vox, a qua dat. ille videatur pendere
 postea et Herm. qui olim aliam interpositionem protulerat, in postrema
 editione novam excogitavit eamque falsissimam - erravit similiter et
 Suidas ad v. 18 huius fabulae. Herm. voluit pendere dativum a praep.
iq̄os in verbo *iq̄os*, et quidem, si scriptum esset *iq̄os* *iq̄os* *iq̄os*
 - retroflectam esset - Sed pernam praevidetur Herm. illam inane tractum gramm.
 attribuit, qui praep. a verbo ad aliud verbum refertur facilioris
 interpretationis causa. Sed id sine lege quidem fieri non potest;
 non aliud potest sensu praep. a verbo separari, quam quo est sensu
 adiecta verbo et composita. Itaque *iq̄os* *iq̄os* eodem modo ut *iq̄os* *iq̄os*
 alia verba praep. *iq̄os* hoc sensu praefixam habere, at *iq̄os* *iq̄os*
 quem in locum vocalis convertatur, in quem locum spectet, is qui videtur
 videtur. Itaque si eam volumus separare a verbo, non id leve et abili-
 facere nisi ut eadem vis sciretur - non potest aliam rem habere

nisi accusativam - ὁ γὰρ πρὸς τὴν α. γ. προσοχὰν τὴν - Herm. nationē
entem nullo modo hoc loco uti possumus.

ut hic non sine paullo laborior, sed qui ratio explicari potest, atque
videtur optime illustrari, si ordinamus ab Loph. l. 860: rōvz rōvz
rōvz pīez calamitas calamitatem fert calamitati - qui ille loquatur
facile intelligitur indicare id q. est ferre eas debere potius adferre
vel adferre, calamitatem adiicit calamitati - itaque ferre idem in se
hanc evenit, quod rōvz id est genitivi aiam, v. 157 - Haec igitur notio
eodem modo omnia, quo in v. 157. - Potest praeterea aliquando oratione adji-
ci ut l. 948 - ille res enarrari, ut res accedat. Item in El. 225 est exemplum
quod est prioris generis, ubi rōvz rōvz rōvz intelligendum est, quod
est adferre, afferre. -

hic parulis liberior est, ut nullo verbo verboposito - suppleri debet
ad, agere - harum notiarum parva vis intellegi potest, ut postea
arrendi aedes habeatur - f. Schenck. ad locum.

'Spiritatione accedendū' quodlibet verbum poni post - quia proprie
ut hic apud poetas elatam est - ēgrosos, minime quidem
affixendū notidem continet - imbrat velorem illam volationem, qui
tribulus morientibus, alter post alteram avolat - ut in verbo
ipso nullo causa sit, nisi ille datus ponatur - quia antea illa
notio cum arognois potest verbo coniungi, poetas permiscuit
ubi tali uti constructione - cf. Porro Schrederus laudatos ad
hanc veram pariter Hez. v. d. Th. 742. - Porro ad Heribam, 886 -
Herm. ad Loph. Trach. 320.

Secundae altera imagine eandem sollicitudinem inducat poëta, quae inest
in ipsis notione - quod ad priorem imaginem, ea per se notissima
et aptissima - Musgr. contulit Eur. Hipp. 840 (828) - cf. Eur. Supp. 1142-
fors ejus imaginis videtur Homerus esse, qui peritorum animas in
Hadesem decedentes decernit ultimus Odys. libro, v. 6. -
Alteram imaginem statuit Eur. Supp. 1142-1143.

Altera imagine patuit Ellend. illam velentatem significari, quanta
est fulminis. Sed falsum est neque enim creditur est, in comparatione
har, quae paene a proverbium abiit, πῦρ semper ad fulmen relatum
esse, neque κενόρος velentatem indicat, sed vim, vehementiam —
velentatēque, iam satis priore imagine indicavit Sphorlex.

Non tam celeritas indicatur, quam vis, quae cuiusque ignis
 est neque potest coerceri. Haec igitur est illa vis flammæ et
 incendi, quæ loco hoc indicatur - hominum vis nulla est, quæ
 flammæ coercet. Quamobrem etiam in aliis comparationibus
 ignis vel flamma ut dicitur, sæpe fit, ubi minime de celeritate,
 sed de vi, cui nihil resistere queat, est cogitandum - Cf. Eur. Hei.
 608, ubi turbulentos nautarum mores cum igni comparat, qui coir-
 cersi non potest - item in Orest. 696 agitur de populo et magna
 multitudine, quæ cum in iram incitatur, coerceri non potest.
 Hæc hoc loco quoque non celeritas indicatur, sed vis, cui nemo
 potest obviare. - Vocabulum *ἀσπράξινος*, sem argumentum
 est, hoc loco non celeritatem significari - indicat enim rem
 magnam, cuiusmodi, quam manibus tractare et vincere non possumus.
 Hæc enim est vox - quæ apud Soph. invenitur præterea
 in Oed. 6. 1023. - Hæc *malum* appellat *ἀσπράξινος*, qui
 tantus est, ut vir in eo natus, ab matris satio sit satius - Od. XIV. 210.
 - tum Chimæra ignem vomens, *ἀσπράξινος*, h. e. intractabilis
 hominibus appellatur, ad quam nemo accedere possit - Pl. IV. 179.
 Cf. Pl. IV. 329. Apud Herodotum mare vocatur *ἀσπράξινος* - Stat. 209.
 Tum de igne attribuitur vox hæc, quem spirat Chimæra - in Theog. 319.
 Quæ vit vocis origo, indicatur. Paslovis dicit ab *ἀσπράξινος* - quod
 pugni non possit - attamen verisimilius trahendum est a verbo
πράξινος - non recte: *πράξινος* - q. e. 'manibus aliquid portentare'.
 Itaque *ἀσπράξινος* quod manibus tractari non potest, vocatur.
 V. 176: Est hæc consuetudo veterum, ut amara, quæ ad Orionem
 spectant, obscura tenebrisque teida dicantur, nam lux solis abest
 et quasi in umbra omnia versantur, gerunturque, ut cerni quidem
 possint neque tamen solis luce collustrantur. - Item *vespertinum*
 appellat, quia vespere post solis occasum umbra omnia teguntur,
 tam aditus ad Orionem credebatur esse invidente, ubi sol
 occidere videbatur. Haec duo semper coniuncta - Cf. Joh. Henr. Voss.

Hyman. in Hieron. v. 21, p. 15. - Locus similis in Lind. Pyth. II. 4; Soph. Ant. 812 -

In antistropha parte ea, quae ex illa salubritate sequantur, male occurruntur - perire universam civitatem esseque gentium et limorem omnium eamque totam per urbem, et consentaneum illi deorum iram mitigari eorumque auxilium implorari.

V. 179: *ἔρ* pendet a voce ἀνδράσδεος "quarum rerum (h.e. funerum) numerum non habens" i.e. quam funera numero varent, innu-merabilia, int. Rijk. l. va. composita a privativo, solere nam genit. conationi, notam est. In universam quidem adjectiva illa signifi- cant aliquid expers esse alius rei, in qua vi et sententia lo- rum adjectivorum satis intelligitur, quae sit causa genitivi; sed id ipsam potest plurimis modis fieri et significari.

Exempla collegimus Matth. 5 229 - Ellendt. lex. Soph. in voce ἀνδράσδεος II. p. 85 - item egerunt interpretes pluribus locis. Nostrum exemplo si- milia quaedam proferamus. Genit. qui est ἔρ, pendet a nomine, quod est in ἀνδράσδεος - itaque substantivum, quod continetur in adject. attributi manere fragitur - ita Gl. 232: ἀνδράσδεος δέσμων; Trach. 276: ἔρ δέσμων ἀνδράσδεος. Sed alias generis est exemplum, quod legimus in nostra fabula v. 190: ἀνδράσδεος δονίδων - qui vere varit eamque obrem expers δονίδων sententiam - potest fieri ratio huius exempli ita quoque explicari, ut congeramus ἀνδράσδεος δέσμων δονίδων - ubi fabulam esset duxerit δονίδων - at sexus significatione adjecta, tollitur preconamus. Eadem ratione legimus in Gl. 26: δονίδων δονίδων - ubi con- ducit et restringendae notiois causa genitivum addere licet; eodem modo apud Eur. 228: δονίδων δέσμων Gl. 1002; ἀνδράσδεος

in Gl. 221. Sed novamque ea res invenitur, ut notio in adjectivo sit - Trach. II. 65: ἀνδράσδεος ἀνδράσδεος - qui ab omni corruptione alienus est, quo fit, ut haec sit certa species abstinens dixerit omnia.

V. 180: *πέρδω*. Fieri utrumque potest, ut et fem. sing. sit et neut. pl. nam existit quoque *πέρδω* pro *πέρδω* - Gl. 127. 219. -

Brachius ob eam causam *ῥῆς* pro adverbio accepit - sed id
 minime probabile est et necesse est, *ῥῆς* pro nominativo sent.
 pl. accipere, cuius nomina sing. est *ῥῆς* - forma haec item
 apud Soph. legitur - in nostra fabula v. 1425. *ῥῆς*, cui praeferenda
 aut forma sentiens, posita est in sequenti *ῥῆς* - ubi edit.
 ante Blach. et Herm. scribebant *ῥῆς*, quod referebant ad *ῥῆς*,
 sed id neque metro convenit, neque etiam sententiae: non prodest ipsam
 terrae solum mortiferam *ῥῆς*, quam ex aëre oriatur pestilentia;
 ipsa autem hominum corpora reclusa in inferis morbum etiam
 quod implere videtur *ῥῆς* - cf. Thuc. II. 52. Ceterum in cod.
 optimo Laur. A. legitur *ῥῆς* - eodem modo in Laur. B. et C. et
 in Palat. quapropter reliquorum cod. anachronismos spernenda.
ῥῆς - *ῥῆς* aut qui alios non miseratur - Lucr. I. 28. aut
 qui misericordiam non habet apud deos et homines. *ῥῆς* autem
 ista vocabula affinem admodum signif. habentes, *ῥῆς* et *ῥῆς*,
 vult in *ῥῆς* ordinis possessionem et designare praeclaras voces -
 intereat quidem inter voces *ῥῆς* et *ῥῆς* - *ῥῆς* indicat sensum
 animi, qui aliena calamitate tangitur, afficitur, sed qui hoc
 sensum movetur ad auxilium ferendum, is dicitur *ῥῆς* - contra,
 in quo animi modo affectionem videmus, non ut agat sed modo
 sentiat, de eo *ῥῆς* praedicamus. - cf. Haase, schol. Thuc. ad II. 40.
ῥῆς quidem non possunt homines haec in re, sed possunt sane *ῥῆς*
 movere, lacerare - sed ne id quidem faciant, metu periculi.
V. 183: *ῥῆς* - cf. Thuc. I. 59. - posita est pro adverbio.
V. 184: *ῥῆς* valde rursus in mare prominens ardua intelligitur - tum
 signif. arduum aëre aëre. Sed translatum etiam de rebus similibus
 hinc probat - de arduo monte - in Olym. 1120 - de tumulo, Reuch. Cho. 118 *ῥῆς*
 quatuor. Idem modo ara quoque *ῥῆς* appellari potest, quippe cum
 in alto strata sit, ad quam gradibus ascendendum est - cf. v. 142.

Quaque non probanda est Triliani ratio, quam Schneidewinus miror
placuisse - qui dicendi consuetudinem ab amicis derivare studeat,
quasi ante nantis tempestatibus jactis salutaris sit - quum
tamen in tempestate nihil magis fugiendum. Non minus probanda
Anagrarum conjectura, qui dicant scribere voluit - sed dicam ma-
ximè de clamore bellio dicitur, neque metus satis convocat et
adversarios. Quae voces sunt, non una; ut placuit Anagrarum,
quem recondit est Bonachius. -

7. 2.

U. 185: ἐνορράφων quæritur de scriptura et de auctoritate - ante Herm.
antebatur ἐνορράφων atque id sane scriptum est in Lams. A. in
aliis lib. mas. est ἐνορράφων atque hoc, propter librorum con-
suetudinem proferendum esse videtur - Illud in Lams. A. per manifestum
librarii errorem ortum est, debebat scribi ἐνορράφωσι ut in Scr. A.
quem secuti sunt Bernarkius, alii - ορράφωσι sæpius legitur apud
Soph. - U. 121 - ἐνορράφωσι notius dicitur quam ἐνορράφωσι. Attamen
preferendum videtur ἐνορράφωσι -
Gen. 1. 2. ὁρράφωσι ὁρράφωσι Hæder pendere voluit a verbo ἐνορράφωσι,
non quidem a præp. ἐν quam segregari a verbo non est præfæ-
- ip. ad v. 1. 2. - sed ob significationem verbi omnino id fieri voluit.
arati enim simplex ορράφωσι tam genit. præpositus apud Eur-
Phoen. 1434; Soph. Ant. 370 - id ἐνορράφωσι quoque genit. coniungi
posse statuit. ut simplicius genit. hic tam ἐνορράφωσι iungi
potest - ἰκρῆς pro gen. fem. - cuius rei exempla alia non invenimus
- v. 142: ἰκρῆς κλάδωσι -

V. 186 cf. v. 5 - panno antior nans est vove ἄγναι - splendet
quod non de luce, sed vove clara orban est. Ipa translato quidem
satis ubidata, et etiam apud Germanos - in adjectivo ἄγναιος, pro
miane lavem et rogam ἄγναιος in belligant - in verbo. tamen trans-
latio haec rarior est - sed est aliud exemplum simillimum in nostra fa-
bula v. 44: ἄγναι. παρὶς πάρις - Praeterea alia novella exempla
discrepant ab interpret. collata. proxime accedit, quod legitur in Eur. El.
1639, ubi de fama, reprehensione illustri oritur: ὁ πόλις ἄγναιος

idem quod est 'ardere' et 'irere' πῦρ et ἰσχυρὸν verba, quoniam
flammam lucem adducunt, ornatur etiam de sono vel cantu, qui
longino clauduntur - at Barth. fr. 12: παιδικοὶ ὄμιροι πῦρ ποσειδὼν de tubae
sono apud Aesch. Pers. 401:
1099. Salsa collegit Wernicke ad Throphenos. p. 77; Lobetz, Rematiron,
dij. II. p. 320 et 322. ponit verba in nescitis, ut quae ad animam
sensum proprio pertinent, de altero intelligantur.

Ἐπαινος appellatur gemulus malicorum, quod interpretatur libellus
et ὀνέγματος, ut consonare intelligamus malicorum clamorem pueri.
In glossa minori ponitur vox οὐρανός - inietus gemulus cum pueris.
Alii vero alio loco eandem vocem, ut vicinam significet, interpretantur,
ea autem vox non dicitur ab οὐρανός, sed ab οὐρανός, οὐρανός - ut tum

Ἐπαινος dem sit q. οὐρανός οὐρανός - οὐρανός - Soph. Ly. 611.
187: ἔνθ' ἔστι - est hic usus praep. ἔνθ' quem minus apte adhibuerunt
interpret. ad v. 185 - pro quibus rebus hoc loco i. q. contra quas res
Civitat choros Minervam, auream foris filiam, ut pro tantis malis
audaciam ipsa praesens praestet - quam humanam auxilium nihil
sit, consentaneum est ad Deos reverti. Sit in Antist. a interpret
choros a tribus nominibus divinis invocantibus, ita redit nunc ad
eandem Deos, prius loco ponens Athenam.

ἡρώα - Lobetz ad Ly. 323 attribuit malitiam vocativi casu ἡρώα in
femigen. - non opus est hoc loco nec emendatione aliqua nec inter-
pretatione contorta - habemus acc. adf. ἡρώα, referendum ad
ἀνδράς - Aesch. similiter in Cho. 424: ὅσοι καὶ κείνοι δ' ἔστι -
tandem vocem proprio sensu nescitis Soph. in Elect. 526. - Praeterea
cf. Elmal. ad Eur. Bacch. 553.

Stropha III.

Quia calamitatem graviter a choro descriptam, ut universae civitatis
interitum innotescere videtur, aptissime poetas ad Deos mittuntur -
primo loco Athena nunciat, tum aegram et treca illa ἐνέχορος
(v. 189) invocari - sed in Antist. tandem - Apollinem et Artemis -
hanc invocationem habebimus, si antist. post Antist. f. loco
strophae ponemus - quae facile a librario permutari potuerunt.

sed quoniam hoc versuum sine ulla vetustissimum est, aene obli-
quenter rursus talis permutatio explicanda est - quod fecit Haer
in natal. reg. 1858 (progr.) -

Argumenta autem, quibus illa emendatio congruetur, choros autem generum
quorum alter versatur in verbis explicandis et attonitum enarranta - sed
hoc notemus, posteaque de eo brevis.

Alterum est in ordine rerum. Thebani jam antea invocant deos tutelares
et loca potissimum aene nomine comprehenderant ~~deorum~~ ^{deorum} ~~2 deos~~ ^{2 deos} -
hoc ^{loc} quoque loco praeter ceteros commemorari consentaneum est. Primo
loco ponitur Minerva, sicuti supra etiam factum erat - quis igitur
aliud quid expectavit nisiamina illa - str. 1 commemorata et quidem
substantia statim antiodr. 2 habemus successione, quam expectamus.
Haec hoc primum est consentaneum, eodem deo, quos antea, conjunctos
esse in precibus, nos autem strophae aene rejunxit. Hanc vult
choros abjici extremam in terram, hoc igitur statim post Minervam
poni et deinde Jovem invocandam interponi tribus illis deis tutelariis
minime credibile est. Praeter tres illos deos quatuor commemoratur
Bacchos, in ea terra, principis honore census (210) - id igitur, quamquam
non inter tres illos potissimos est, tamen adiungatur eis, aptum est
propter magnam cultum. Quatuor deis invocatis, ut in hanc
impetum faciant, probabile est id sequi, quo impetu facto regis
recessus erat - in impetu faciendo animi solliciti Thebanorum acquie-
scere non possunt, sed potius in consummato casu et firmata salute,
mansula haer, qua deis rogantur contra hanc procedere, minime
apta est, attamen antistrophe inversa pulcherrimam habemus rerum
ordinem: invocantur deus tres ~~deos~~ ^{deos} ~~2 deos~~ ^{2 deos} et Bacchos, hi conjunctim
omnes rogantur, ut contra hanc procedere velint - deinde sequitur
in strophae: eamque in fugam conjicere et rogere, ut terga vertat
et in locum aliquem longe remotum se conferat. Haec postquam dixit
choros, magna eius deis saevitia et perverbia ei in mentem venit
itaque pro tanta saevitia, si illorum deorum impetus non tantum
valeat, quantum cupit Thebanorum sollicitudo, denique quasi

ultima ratio invocatur Juppiter optimus, maximus, iugis fulminis
 in haec conteratur. In hac clausula animos sollicitos posse accipere,
 omnes credibile esse potest. Dubitari de liberiorum negligentia non
 potest - In verbis pauca dram : statim in initio, in stropham
 reliquias loci duo, videmus rem molestam - anasilium ipsam
 Deae Minervae nomine dicitur, recte et plene commemoratur idque
 vocabulum profert Cicero v. 218 in argumento cantu referenti.
 quoniam ad rem autem pertinere vult choros illam dicit, ratio verbi
 hoc vix videtur - quapropter rem structuram grammaticam
 continuari putamus - facilius talibus accidere potest alii in eadem
 cantu parte a strophis in antistrophe procedimus - in diversis autem
 partibus et metra mutantur et notus choroctarum. Talia exempla
 sunt rarissima ut potius nulla - quod legimus in dicitur, itaque aliis ge-
 neris est. Nam autem antistrophe Loph. novam illam tertiam stropham
 ad hunc modo intelligere voluit, perdere haec omnia a praecedenti pre-
 commodum est neque structura illa verior est. - Item illa
 commodum, vehementer est, quod post invocatum Minervam statim
 Minervae commemoratur nomen idque particula et constructum - ut
 eadem ratione, qua Minerva, invocari videatur - nam particula
 et diversitas videtur nulla. Jam si transponamus strophas,
 videmus, quam remode verba inhaereant - atque est non quod
 commodum, quo omnia, quae contra chartam fieri voluit Thebani,
 quasi uni Minervae inhaerantur - Denique sequitur Juppiter, qui eam
 interpretatur - reliquias autem his modo id subiungitur, ut eum expellant
 Actorem huius strophae brevem est a praecedente et maxime jambicam
 est - indepositi sunt Daigly, cretici, trochaei - ita ut strophae plus antio
 habeat quam antedens, et quidem ab propria argumentatione -
 antest dicitur jambica
 jamb. cataleus. Deinde trim. jamb. aut (differt hic trim. ab illis qui
 sunt in proverb. nam quae sunt longam syll. breves poeantur, neque
 brevem loco longae, sunt jambi puri) -

10.2.

Tum dim. Vrt. cum anacroni et clausula, quae est jambica dyad. cat.
 (cf. 652, 653) non recte isthuc detrachere studebant Hermannus alii
 cum dim. dact. catal. in dyllabum cum anacroni - sequitur triad.
 trochaica, deinde dimetr. jamb., sequitur dimetr. troch. catal. Quod deinde
 sequantur versus dim., interitum metrum habent, quod arctici sunt -
 in hoc loco emendandi multae sunt rationes exogistatae, quaequam
 fuerant, qui tolerarent locum. Notum est et aliquid in strophis decap.
 aut in antistr. redidit. Heraeque conjecturae hoc laborant in com-
 modo, quod simul et in stroph. et in antistr. parte aliquid mutatur,
 creditur librariam in una tantum parte errasse. Haec in str.
 nihil mutandum existimat - in lib. antea leguntur *δωρῶν κέλευθον*
ἢ λῆν - Herm. alibi dicitur post *ἢ* ante *δωρῶν* - tum *ἢ λῆν* omisit
 ille igitur in str. si retineamus, habemus versum arcticum antepos.
 basi jamb. et adjecta clausula, monometro jambico - quoniam quidam
 antistr. versus scribendi sunt: ibi *μαλ' ὅτε* ^{παρ' ὅτε} *ἀνδρῶν* parum
 conveniant, attamen si non *ἄνδρας* *μαλ' ὅτε*, ea quae sequantur,
 plane conveniant, sed in fine aliquid tum deesse videmus, ponamus
 omisum esse *δωρῶν*. - Versus postremus est dim. jamb. ant.
 Post Minervam igitur sequitur nunc Apollo ordine hac una in re an-
 tata, quod tum Artemis posita erat ante Apollinem.
 202: *Λῆν* *ἢ λῆν* - est epus nominis exspiratio admodum dubia - edol.
 ad Leach. Sept. 147 tres expirationes enumerat - aut a *Lyra* ducenda
 esse aut a *Λῆν*, quia lapsus saepe erat Apollini aut a *δωρῶν*,
 tempore lapsus. Sept. quam sententiam habuerit, intelligimus ex
 61. 6, ubi Apollo *δωρῶν* dicitur - ad eum versum ait edol. Argis
 Apollinem eam ob causam cultum esse, quod lapsus timoraverit. Lapsus
 hominibus imperio periculosus est et consentaneum est, deam talem
 tutelarem videri. Saepius praecipue tanquam deus averum cas. in
 malis invocatur - cf. Leach. Sept. 131; Arg. 257; Suppl. 676 - tum Paus.
 I. 19, 3 et 4 - II. 9, 7. Atque erat etiam antropomorfus rex Thebarum.
 cum nomine *Λῆν* - Paus. II. 6, 2; II. 9, 5; II. 16, 7. - Etiam apud

Athenenses est quidam Lyra, heros - Epi. hysarum habens autem hanc
 praeter erat - haec res commendat aliam. vnde explanationem, quam per
 praestit permissa. Ulrichs, *Kaiser in. schiffen* I. p. 52 - quem videtur
 est Schneidewitz - *Diur. Götting. 1844 fasc. 95. p. 940* - cf. Schneidewitz.
 ad locum - eodem modo Almacridas in exilium praesentes Novonobis
 vult sunt - ab Apollinis cultu innoxia ista humanitas Graecorum,
 quod, ut antea occisiones a propinquis necessario caedendi essent,
 hunc caedes tolleretur et periculum quoddam sublatum esset. Quia
 in exilium verat, ei vultus libebat post annum unum, quo per
 lapso huc pibat ^{omni} propinquos recedi auctorem exire. Utque mirum
 etiam illud est, quod in vetustissimis legibus Germanis caedendi auctor
 appellatur 'der woffeshaug' - Schneidewitz, *über das weoen Apollon's*
 in die verbrennung seines Brenner, Berlin 1854 - nomen nomen a Lyra
 derivandum statuerat, o Lyra Apollinis cultus ad Graecos translatus
 esse, personam autem originem aliquanto longius in oriente apud semites
 praeter quarendam esse. Sed longum est dicere; Lyra. a Lyra
 in nomen ducit.

Lyra dicitur, ritae derivandi ex ab Lyra vel Lyra -
 Quotah. ad fl. p. 33 producit hanc locum, scribens Lyra - unus
 dicitur G. et Seno T. habent Lyra - unde Simplicius scribi voluit
 Lyra et postea Lyra in eod. regimine serratum. Sed hoc
 audacius; id Lyra recte dicitur de significatione erraverunt
 interpretes, statuentes, aram significare hanc vocem - neque potest
 aram apte dici *Lyra*, non tota aram intelligendo est,
 sed potius chora vel nervus. -

In Graecorum armis et suis tribuant poëtae praeciosissima quaque
 non curantes materiae in quaque re utilitatem - ille quoque Lyra
 dicitur - circa chora, aram circa intelligendo est. -
 Cf. Musgravin in locum.

Lyra: *Lyra* verbum rari - aut est 'partim', distribuere aut
 praedire, alio non aliquis commemorare atque id rari est in iano
 ponitur aut in repensione. -

cf. *Hebr. septuag. 178 et Septuag. 178* ubi in *reprehensio dicitur*.
 De iusto dicit *Hebr. in eam. apud Lat. Sept. 282 et idem in Hen. 288*
 eodem modo interpretes hoc loco accipi verbum voluerunt, ut exet. i. q.
 celebrare - vult chorus tela dei inuicem tela celebrare. sed hoc
 a loco alienum est; videtur Apollinis tela semper fuerunt et
 semper erant, quia propter non est Thebanis ratione, quia hoc tempore
 ea celebrant, hoc semper in finit; sed illud percipi sane apertum
 erat, ut deus propitiis esset et armis ad reddendam salutem uti
 vellet. Si hoc quicquam quamquam ioculare dicitur post periculum
 esse alii interpretationi quae est 'detrinere, attrinere' ut
 nathanael. 'velim mihi iocunda arma Apollinis attrinere'
 id comprobatur locus etiam apud *Strabo. thesaur. 589*, qui sententiam
 ad interpretem allatus est. - Hermannus ita verbum intellexit, ut
 tela ipsa dei tanquam sagittae in diversas partes dissipantur
 et dissipantur - interpretatur propterea 'velim tela congeri'
 quam sententiam probavit *Leinweberius*, quamquam neque locus
 illius ad illam defendendam adhiberi potest neque sententiae
 ratione adiuvatur. non enim de multis iniuriis commemorat
 chorus, sed petit, ut tela in unam partem congeriantur, in
 unam partem. Apollinis arma telum vestra praecedantur:
 adaptata, deinde, reuertenda - videtur aut, antequam ferantur.

- cf. *Trach. 208; El. 627* - forma negotiorum quidam
 rarissima est, proinde pro negotiorum - derivanda est ab *negotiorum*,
 quamquam nominalis placuit ab *negotiorum*, ut armis intentum intelli-
 gatur - sed negotiorum neque invenitur neque bene est comprehendere.
Andronicus sane inutiliter scribi voluit negotiorum.

V. 207: Dianam quoque esse Deam ignis potentem, ex attributo intelli-
 gitur *Augustinus* - *Pars. III. 15*; *Ar. Met. 1406*; *Strabo. de Gallia*.
h. in Dianam II - De *Lyciae montibus* vide *Pars. II. 31, 4*

V. 211: *Narcissus* in praecipuo honore erat apud Thebanos. cf.
 omnino locus *Leinweberius* laudat - in epico honorem terra nobis

epitheton petiit Solent alibi. quoque terrae agronomia corpore ab
his elis, quorum oritas in iis maxime riget. Barthes solidas tangam.
Deus videtur, qui totam terrarum orbem pererravit, et omnia videret
quasi copiarum dei aliquis fortissimus - quapropter in antillaribus
rebra ipse Bonaparte inventor diodari - ipse et Paris, qui sub es
milibus, interantur quaedam honores - G. Polyaen. I. 1. 2. Veterum
item Deus in Antigona 1152 a auxilium advocatur.
Barney quod parricinis in. +

Barwy quod pampinis capant ejus nomen est, evos vocatur
a sole sole, quia a barbantibus celebratur latine
evos, quamvis rectius eue scriberetur euset. Ita quoque inr. Gilgals
192.

V. 812: Egnostodon - egnostodon in plantis vulg. les. linc. primas
Basilicis ex latib. vult. tanc. t. Lant. ex Egnostod. gaud. plectica
scholis confirmatur; egnotos hntas Lanthas, una cum Basilicis
mutare.

U. 213: ῥηαοδῆρας ἐλπίων ἀγλαῶν - per se idā poesta verba
habent aptam sententiam, sed metra non conveniunt et variae exp-
gata sibi - plerique lectionem esse statuunt et vocem aliquam exordij;
vel adhibenda praeterca alia emendatio. Si post vocem ἀγλαῶν addamus
vovem, trimetri mēbare, metris sane valis habetur - ut Παις vel
alia - praeterca ῥηαοδῆρας triagllabam fieri necesse est, vel
ῥηαοδῆρας vel ῥηαδῆρας scribi possent, utraque forma enim apud
Iugrova res lata. Tertia est quaeque ratio, quae licet scribere
ῥηαοδῆρ, quam conjecturam fecit Bergkins, Uaque aliquis
eligendum est, nihil interest, utro modo vocem triagllabam
efficiamus. -
Primum post ἀγλαῶν in e. l.

Stamus post ἀγλαῖαν ἀνδρῶν οὐκ ὄντων - ita sane verum recte habet; est;
hand. improbable est, οὐκ ὄντων vocem ἀνδρῶν neque obstat. Idem, quod
in eadem strophe, vox jam legatur - cf. Ant. 946. 957. - Praeterea illud
quodque ἀνδρῶν ἀνδρῶν, vocem ἰνδρ. positam esse - saepe sime fit apud
tragicos et vox eadem eodem faene loco in ἀνδρῶν, redeat aut certe
vox magno intervallo - cf. v. 494. 570 - Eur. Tro. 778. 783 - Idem certe autem
divere non profunus, hoc nunc agendum est, ut vocem, quam ἀνδρῶν
statuamus, fortasse exire statuamus, quod in eandem vocem cadit.

Ὀδύσσεια - pinna pro ligno posita, quod lignum aptissimum ad
 facies conficiendas; quapropter = fax - cf. Trach. 1198; Ant. 123.
 Ὀδύσσεια ἔστι τοῦ διοῦ i. q. in prosa oratione ὁδύσσεια ἔστι, ὁδύσσεια ἔστι
 ἰνδρῶν impetratio, qui in aliquem finem eandem molendam translationem
 vide v. 995.

Ὀδύσσεια, qui quasi indignus deorum consortio, non fruetur eodem
 honore, quo reliqui; homines ei honorem denegant ob mala permi-
 ssissima - cf. Ὀδύσσεια 1000 - Ὀδύσσεια v. 196 - Ὀδύσσεια - apud
 breves παρὸς Ὀδύσσεια brebantur, qui vacabant ab officiis frequen-
 ter gymnasiis. Deas autem idem est, qui v. 24 appellatur Ὀ
 Ὀδύσσεια et Ὀδύσσεια, h. e. pestilentiā. ut cum autem ex ma-
 xima, et supra, quia homines ferre possent, quoniam eam, deam aspe-
 ctant et quidem igniferam, qui vivat hominum insectia. -

Deinde Martem cum esse dicit, qui παρὸς vocatur - est, igitur
 haec tanquam expegecis, quae deinde sequitur - is qui ratione possit
 aliquis in pertraham supervacueam posita esse; sed ea non est
 poetae mens - non est adpositio, sed est expegecis - idem hic brevis
 verbo etiam repetito - Ὀδύσσεια = Ὀδύσσεια. Ὀδύσσεια ἔστι τοῦ διοῦ. Ὀδύσσεια

Ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσεια - haec tanquam deo conjunguntur, quamquam altera
 alteram explicatur. Apta est expegecis, nam intelligimus, qui
 ut proprie ille deus - non pestilentiā, sed Martis persona positus,
 non quidem vulgaris ille, qui ferro ignique grassatur in bellis,
 sed qui sine armis Thebanos perfundat; effectus vero, quam
 fere idem sit, consentaneum erit propter effectum eandem etiam
 effectus eandem eandem dicere, sed quia vulgaris est ille Mars,

Ὀδύσσεια Ὀδύσσεια appellatur. Deinde Ὀδύσσεια illud rebus depintum
 rogant Thebani, ut Mars propellatur - continuatur illa actio pro-
 gredientis et quasi consummatur verbo Ὀδύσσεια. Neque manifestissimum
 est, et part. non modo hoc loco esse aptam sed plene necessariam.
 Aristoteli Ὀδύσσεια excipit alter auctor Ὀδύσσεια.

Contra si reliquimus atropham loco adhuc misisto, omnia illa
 innotata orantur, quae exprobre occurrunt aut descripta;

190: Martem appellat poeta παρὸς quod fere idem ac. Ὀδύσσεια
 - παρὸς omnino id significans, quod magnam vim habet (pura),

praecipue de igne divinar, cuius vi resisti non possis - cf. Her. 191. 40
in oraculo.

ἔχθρος - erravit gravissime
scribere voluit ἔχθρος, quod dicitur esse de choro - non egent autem
Thebani neque Olympio neque armis, sed haec est eorum calamitas;
quod uti vis non possunt. Ipsi propterea ἔχθρος diti non possunt,
choro sane aptissime.

191: ἄνδρ' ἄνδρ', quot schol. interpretatur iniri - quapropter non pro-
vabili Hermannii conjectura, qui auctori voluit ἄνδρ' ἄνδρ' - veritas eam
est Bergkii - et placere quidem potest, ex atropham suo loco
reliquamus.

194: ῥιγί' ἄνδρ', favere, ut aliquis terga vertat; rogare, ut recedat -
modo trans. modo intrans. dicitur - est enim etiam recedere, terga vertere,
quam significationem comprobant Euripides, Aeschylus, Hermannus,
exemplo ex Eur. Andr. 194 petito - alimen scribendum est 1192 -
alibi frequentius intrans. dicitur - cf. Albrecht, ad Aesch. Agam. 294; Valerius
et Loxus ad Eur. Phoen. 663. Si qui Lat. hoc loco supplent, ut
Schneidevianus, alii - ῥιγί' ἄνδρ' intrans. significatione esse, necesse est
statuant nobis, qui pendere vocem a ῥιγί' ἄνδρ' - dicitur, continue
vox adjungitur et trans. est. Constructura verbi est vulgaris - intrans.
jungitur cum trochaeo arriativo, personae et rei, quae habet eandem
argus atque verbum ipsum - Haec obiectum verbi trans.
est, designata obiectum immanens (Haase in schol. lat.) ut dicitur
in viam, currere cursum - cuius loco etiam aliud verbum poni
poterat signif. partitiva ut pro in viam dicitur possis facere
aliquem in viam h.e. ducere viam; obiectum personae autem
non notat rationem indicat, sed obiectum actionis. Tali modo
dicitur: transire pontem et transducere multos pontem. Eodem
modo hoc loco ratio ducit habet accusativos: statem ducere (agere)
viam retroveram - ^{haec ratio} vulgaris dicitur ratio et linguae legibus
conveniens - sed illud notandum, quod vox illa per sepe repetitur
sufficiebat ratio, retrahere, idem dicitur est verbi ratio ducere
designata - tertium denique habemus ratio ducere.

fit in simili re saepius fit, veluti in Oed. Col. 225 - similitudo
in hac ipsa fabula n. 421.

παλίστρον praestat pro ventro accipere, ut cum Scarpia compar-
gatur, non pro maculato, ut ad Hartem referatur, qui longius est
remotas - eodem modo δουροσ ad Scarpia referendum - dicitur
vox a πάλλω et εὐρος - ἰσοδουροσ

195. δουροσ - ab ion. voce οὔρος, quae est οἶος, finis - 'duas quasi vias
monstrari Harti videmus' - De quibus erravit Erford. qui statim in
Thalamo Amphitridae intelligi omnia maria mediterranea, cum quibus
cohaeret quoque pontus Euxinus. Itaque non contraria sunt, sed co-
haerentia potius et navi plane aramine exogitavit Erford. hanc
rationem admirabilem, ut statueret, naturam dii visceris, quatenus
ut dens bellus, abigi enim in Thraciam - tanquam deum tantum
pestiferum abigi enim in mare quodlibet, tanquam purgamentum
in mare proprii solet. Haec ratio falsissima.

Apparet partialis situs - situs duo diversos locos et in les se oppo-
nit, in utroqueque sit, nocere non possit - Recte Musgravis inter-
pretatus est, non Schneidevianus, qui universam mare mediterraneam
intelliget et ei oppositam statuit pontum euxinum. Longe proba-
bilior Haesii interpretatio, quam Schneidevianus in parentheses adiecit
Thalamum Amphitridae indicare Oceanum extra fretum Gaditanum -
longe aptius videmus ea maria significari, quae longissime distent
mare atlanticum - pontus euxinus - in utroque mari ita remotis
est a Thebanis, ut ego praesentia vel vis ita nocere non possit.
Haec maria sibi opponi, probant loci Eurip. Hippol. 3:

1950:

Dixit de hoc nam Mythenbach ad Plat. Phaed. p. 299. - Erant haec
terrae partes Sopheris temporibus remotissimae ex iis, quae Graeci
noscent, postea mox mutatae est, et Indiam solebant pro extremo
parte ^{monere} terrarum. Atque illud ita esse, etiam loco ex Homer. schol.

probatum - ad Od. I. 722: *Ἀνεγείρεται ἡ γαλαῖα Σαλαῖα* - praeterea
 Theon in schol. ad Arat. phaen. 26, laudatus a Musgravio.
 'Naevius intelligit' non portum eadum, sed portum plegaias impiorum
 et statuit, petulam hoc esse ex Hom. Od. m. 60; Eur. Iph. Taur. 208
 ad illam synagoga dicitur non pro extremo terrarum loco praenotus, verum
 locum designantem navigantibus periculosissimum - cf. praeterea
 in stat. ad Dionys. Perieg. 146.

196: *Ἰσθμὸς* appellat Loph. *Ἰσθμὸς Ἰλλυρῶν*, ^{non Ἰλλυρῶν} nam hoc facit nomen
 proprium testantur veteres - Virg. trist. II. 4. 56; Pomp. Mel. I. 19.
 197: *Ὀψήκιον* - schol. non omnem portum eadum intelligendum esse
 statuit, sed ad illud Thracicum prope urbem Salonicam, qui locus
 praecipue navibus erat periculosus - abijt paene in proverbium -
 Loph. Ant. 964; Heam. Iom. 726. - Sed tamen proprie hoc vox graecus,
 ut sit locus imprimis periculosus navigantibus, sed Theban hoc
 nam petunt, ut sit Thraci ab iis remotissimus - probabile sane
 est, quod schol. statuit, Loph. in hac voce de illo Thracico litore imprimis
 cogitare.

198: Locus difficillimus. Plerique: 'nam si quid nox amiserit
 (vel illucam), sed des invadit (abripit)' interpretantur - intelligitur
 autem periclitantiae sacculum atque luctus quidem id dicens, ut
 dies et nox facere aliquid intelligantur, quod tempore dici
 vel mortis fiat. Sed illud est difficillimum, qui tamen vocem
 faciamus. Atque schol. habuerunt vocem hanc pro dativo vocis
 illius, ut sit in praep. supplenda - ex illis, in fine - vel ut
 illucam amiserit nox - Sed et nunc brevis huius rationi obstat
 atque etiam si id breviter statuamus, est admodum languidum haec
 orationis pars - finis nostris notis plane supervacanea erat
 et minime erat aptum, vocem hanc levissimam in fine poni.
 Alii schol. reverentior (in schol. lypa.) vocabulum tamen explebatur:
Ἰσθμὸς continuis, semper inquam sententiam conservant
Ἰσθμὸς, qui tamen pro tamen 'omnino' possum statui -
 Hom. quoque olim vocem hanc 'omnino' interpretandum censuit,

idem Wundern, Ellend, lex. s. v. rēos. Attamen neque unquam
 dationis rēos sic dicitur - id tam intelligeret Herm. sane fortis-
 esse hanc significationem, novam quævis, in qua sibi valde
 æquam haerere sensit. Statuit dationem rēos¹ pinguendum
 cum dñq² - 'fieri si quis nos permiserit' interpretatis obnoxio-
 - videtur hanc³ sententia fuisse: si aliquis nos, quos nondum fi-
 entiam sit, faciendum dimiserit i. e. dies faciendum reliquerit.
 Sed hoc quidem facile intelligimus longe esse petendum, neque
 in mentem venire posse, nisi qui vi rogatur ad hanc antiq⁴uam
 interpretationem, quam ipse Herm. contortam neque probabilem
 esse rationem intellexit - propterea aliam subiicit, scribens
 rēos⁵ pñs si⁶ si vñs dñq⁷ 'si quis nos dimiserit, accedat dies, ut
 id perficiat - ut infuit. consilium significet venendi -
 Sed ne in hac quidem ratione acquiescit et patet, satis
 inutile illud rēos⁸ vel rēos⁹ esse - monet, hoc potissimum
 esse offensionem, quod nulla fuit in hac bipartite sententia
 charis mentis - expectamus, ut in hac sententia causa
 proferatur, ut charis in tam remotas regiones abjiceretur
 sit - atque Soph. sane sic statuisse, egisse se hoc loco de charis
 et charis culpa, indicium est sequens rōs, reapponens ad perso-
 nam modo dictam. Flagre hanc rōs¹⁰ vñm impromis sit mo-
 tenta, quod nulla in verbis his charis mentis sit, Herm.
 tentiam in eadem ebt. conjecturam proponit, scribens: pñs
 pñs si¹¹ si vñs - 'caritatus enim; si quis autem nos
 dimiserit, id invadit dies' sed ne hoc quidem ratio potius pro-
 babilis videri, neque in eodem modo illud tollatur: pñs pñs enim
 vehementer languet, nem non credibile est, illum deum fuisse
 neque vi facta in trise exiliam vociferum - itaque id non
 caritatus sed profecto anima vi¹² dñs reatit, quorum
 anxiis implorent Thebani - quapropter vocabulum rēos
 debile. Nam qui pñs, id factum est rem, quam quidem

differt, atamen non veniat - Marti autem omnino veniat
 illud exilium. Deinde vero reliqua verba fere ~~omnino~~ reliquit
 Hermannus - quod nam tribuit Marti (ensum) non est tam
 grave crimen, et Mars in exilium abjiciendus sit. -
 Haec haec diversae rationes ab Herm. exvulgatae satisfecere
 non possunt. - Bergkins pro rēis jdg. et rēis jdg. et inter-
 pugnat post vocem jdg. post quam aegyptiorum esse statuit (Museum philol. 1878 p. 51)
 Statuit autem, illud rēis esse impersonale et rinal intransitivum
 et ait 'es erfüllt sich, es hört nicht auf' - eodem modo hic possum
 esse, quo in Oleria 1409 - ubi tamen subiectum habet - accedit
 quod summan, de quo diximus, incommodum neque sensu videtur,
 nos vult Martem in rēis subiectum esse - in sequentibus
 rēis et hanc subiecta reliquit. -
 Alii in eadem conjecturam incidunt, sed alio in modo
 interpretati sunt - Kayser (prof. Heidelb.), Jeps (opp. Guelph)
 Schneidewinus: rēis jdg. pro futuro accipitur - subiectum
 rectius Mars esse: 'Mars enim finem faciet i.e. nos ad finem
 adducet, nobis in terram consummabit' - 'Dein Aris wird
 mit uns ein Ende machen' et ait Schneidewinus. Ita sane tolera-
 bilis expectatio est, nam in priore sententiae parte Martem
 subiectum habemus - quamquam minus est commodum, quod
 deinde non ipse agere aliquid dicitur, sed dres. Moarime in
 hac ratione offendit, quod rēis ita de intensa afferendo dres
 non solet - dicitur quidem de rebus omnibus, quas dres nocturne
 afferant - Theogn. 157 - haec autem et bona et mala esse possunt.
 Apud Soph. ipsam est loas in Oed. Col. 1079 rēis, rēis Lēis et
 idē? Sed - in utramque partem dicitur. Itaque praestabit
 et nova aliqua emendatio felix reperitur, quae neque aliis
 neque Haecis contigit. -
 Terendum maxime est, debere aliquam Martis culpam hoc loco
 commemorari - jam illud primum in mentem venire possit,
 in sequenti non drem sed Martem esse subiectum - deinde si

partem subjectam statuimus, quoniam enim obiectam quod mini-
mam habet affectionis - nam satis frequens et solennis locutio
est: κατ' ἡμέρας, ἐν' ἡμέρας - atque id facinus non minus primum,
sed retratorum scholasticorum rationem negantes, quorum alter ἐν
ἡμέραις, alter κατ' ἡμέρας interpretatur - eodem modo Trillien-
statuit, atque non auctoritate modo schol. sed ipso usu non
probatum ratio haec - cf. Trillien. 1118; frq. Inq. 6 (Dindorf) -
Eur. Cycl. 236; Eur. bl. 122. 129. Herod. I. 32. -- d'

20.2.

nam igitur si partem subjectam esse statuamus? verbi ἡμέρας,
nec latendum erit verbum, quo accus. τοῦτο regatur, neque enim
nam ἀπὸ neque cum ἡμέρας jungi possent - sperat, ut dependent
accusationis ille a voce deperit ἡμέρας - proinde hoc amovetur
si scribimus τοῦτο et construimus: ἐν' ἡμέραις ἀπὸ τοῦτο τοῦτο
ἡμέρας ἐν' ἡμέρας (sc. Marti) - ἡμέρας τοῦτο dicens ratio uni-
tatis forma - cf. Soph. O. C. 12. - sed tamen, cur haec emendatio
quamquam non videtur rebusque conveniens - habet igitur, cur
explorat, nam non apte eis congruat, quae referant scholasticas.
Ipsi autem sic interpretantur. ἡμέρας τοῦτο ἐν' ἡμέραις ἀπὸ τοῦτο,
κατασκευαστάς, τοῦτο ἢ ἡμέρας ἀπὸ τοῦτο. Proinde dixerunt
Alii schol.:

Uterque schol. in hoc convenit, quod per verbo ἡμέρας non intelligit
partem accidentem ad homines delictos, sed ἡμέρας vel ἀπὸ τοῦτο
ἡμέρας autem, quamquam licet sic interpretari, ut intelligamus
abire et abeantem non amplius videri vel in terris, tamen nam
Tragicorum haec explicatio non comprobatur - neque verbum doc
ita nunc prout de indole apud tragicos, quam ob rem ab ipso
erit vitii in verbo hoc - legisse videtur schol. ἡμέρας, quod inde
ritum indurare notissimum est - hoc ἡμέρας autem si scribimus, nec
licet, ab schol. exploratur - indidimus tunc in illud incommensurabilem
sed partem non esse est in utraque sententia esse subjectam -
scribamus τοῦτο pro τοῦτο, pro τοῦτο autem τοῦτο - atque
τοῦτο pro ἐν' ἡμέραις ἀπὸ τοῦτο ἐν' ἡμέραις ἡμέρας -
si quid respicere notem praetermissum, si quid per notem non conficitur,

et interdum interit - haec structura scholl. convenit neque intromota
est, in eaque Haase acquiescit, dumne melius aliquid reperitur -
In alio scholio interpretatur idem - in rā rāwīq; idem - alter
verum idem omisit et dyator posuit - fortasse ultra quaedam latet
emendatio.

In Dread. B et Lans. C non $\eta\eta$ sed $\eta\eta$ in legitur, unde Herm.
et in notavit, est illa grammaticorum male sedula cura, quod
voluerant conj. $\eta\eta$ non ab η pendere, sed ab $\eta\eta$ - quae eademvis
intra erat v. 874 - cf. Herm. ad Ant. q. 106. Est haec poetarum libertas
jam ab Homero laudata, et etiam in parvula sine adfero η vel $\eta\eta$
plano possit habere compositionem et etiam person. relativum.
cf. Matth. 6. 525. 7. B -

Jam ipse in Marlem subiectum esse putaverimus sive in verbo
inquitur aucto in verbo $\eta\eta$ - hancquam perpetuae clavis auctorem -
apertissime subiungitur pronomen $\eta\eta$ - debet vel pro demonstr.
vel pro relati. haberi - schol. antiquus: $\eta\eta$ $\eta\eta$ $\eta\eta$ - hoc loco
person. demonstr. vim habet majorem.

V. 200: non opus est aliquid omittere - in quod hic ponitur (sive
gōgōr et η η) semel in appositione et tam in semine ipso, non
potest offensioni esse. exempla similia congestit Herm. ad locum.
cf. ad versum dr. dr. 1746 - $\eta\eta$ ut saepe - regens - cf. v. 234:
inquit $\eta\eta$; cf. 995; Ced. A. 579. Non $\eta\eta$ -

V. 202: $\eta\eta$ $\eta\eta$ poterat praepos. omitti, sed quasi magis ob
oculo ponit rationem, qua res aliqua perficitur - ita saepe $\eta\eta$ $\eta\eta$
(vel $\eta\eta$) $\eta\eta$ - fulmen deasper in chartem conjicitur itaque
quodammodo sub fulmine est - exempla vide apud Matth. 6. 395 adn.

V. 216 - 462 modo venitit professor -
postquam populus convenit, orationem ad eum habet, tes-
tatur se velle caedis Lahii auctorem in castigare - se quidem ream
esse $\eta\eta$ rei quippe qui semper ite facit in urbem venerit itaque
omnem populum sibi auxilium ferre jubet ad detegendum scelus;
inquit sponte se caedis auctorem professus est, promittit, illam
eum abieram esse ex terra - in autem se occultaverit, dicit ob-
secrationibus eum detestatur, neque se ipsum exprobat. Impulsi
rei ignarus suadet Tiresiam ad vocari, vatem sapientissimum -

advenit, sed interrogatus taret - oritur vehementissima inter Oedipum
et Tiresiam altercatio - Tiresias a Oedipum gravissima occinisa
repperit et ipsam esse sanguine maculatam, alio etiam praeculis
gravatum induit. - Legatur carmen pulcherrimum.

Puellasim et gradatim arcuam illud praeculis, quo Oedipus
oppressus est, detegitur. Ipse Oed. in contritione ad populum habita
enam perniciem festinat - est in hoc posita illa ironia tragica,
ut qui variis omni culpa videatur, omnia inscius contra sese
faciat; demonstrat in oratione illa velle se causam Laïi agere
quo in re illud commemorat brevis verbis, esse quendam in re illa
tibi nam Laïi rationes, conjunctissimas - velle se languiem
pro patre agere - v. 264 - ipse quidem palam inanis hoc verbo vers
est, sed est haec ars ab insignis tragici saepe adhibita, ut per
sonas multa facientes faciant, quae quidem ipsae non in-
tellegant, tamen sortem eorum induant - Tiresias arcinisa
dubius detegit - Oed. vero referunt aliquot et improbum consilium
intelligit, anspiratur Tiresiam a Leonte subornatum esse, ut
mala fama divulgata Oed. de regno pellat? - Vehementissima
altercatione praeterita, uterque libet - Chorus in aena relictus, in
ea omnia audivisset, quae modo acta erant inter Oed. et Tyr. regem.
In hoc carmine praestantissimo eam animorum habundantiam exprimit
qui ex illo rerum stata ortus erat; quis esset occisor ille, ora-
tione non satis indicatum erat - enspicere igitur, quod the-
viri ille ignotus reperiri, de quo uno reposito et de terra exi-
dens liberationem morbi pestiferi sponte dederat.

In act. 2 prorebit Chorus ad ea, quae acta erant inter Tyr. et Oed.
chorus, ratio fiduciosa, quem in Oed. ponebat, nullis et gravissimis
rerum gestarum argumentis confirmata, nullo modo Tyr. verbis
labefacta et debilitata est; credere se Oed. regem habere se
idem Tyr. verbis - nullum hominem certa scire, sed in solum diis
Jovi et Apollini, datam esse. Deinde inspicitur Oed. de consilio
illo nefario assentiri se chorus proficitur - statim ^{duces} esse partes
Labdakidarum et Oed. - sine gravi causa nolle se culpam
illam in Oed. conferre - suam in Oed. praestitam fiduciam demum
confirmatam testatur.

Superiores errores non satis recte messu distinxerunt - inque
Herm. in ed. II bene hoc partem exponerent. Inmendat maxime
Havins in ed. III (1831) - cum secus est Wanders et cum
Herm. ed. II, ubi jam recte metrorum ordo est.

Prima pars in atrophis/aphorismis illam chor. interrogat eadem de
syntaxis metris auctor, in qua maxime animus de locutione suspensus
quasi habet inagione versu optime exprimitur. Antecedat dyad.
pentica, quae potest pro basi dyad. haberi - sequitur chorambus,
chorambum autem dyad. jamb. vocal. Potest etiam ille choramb.
dactylus videri cum clausula. Alter versus cum priore plane
convenit, nisi quod loco dyad. jambicae ponit. sunt duo spondei
quo fit et tardior sit incipit, in versa loc. Sequitur pars altera
trocheus versus trocheus, qui Herm. Wanders, alii vero sunt
glyconici - epist. metr. p. 199. Differet glyconici, verum hoc, quod
ille habet basin, hi autem nostri non habent basin, sed ana-
paeum - Boethius hales versus non comprehendit glyconico-
trocheus cum clausula trocheica. Sed versus hi habere etiam
aliam rationem possunt - videri possunt orbi ex anapaest. ordine
et ad prozodiacum referri - Hergenter exponit Boeckh III. p. 534. 535.
libello tractare coepit a. 1857 (ind. anat.) ibi de prozod. versuum
origine exponit et veterum metrorum de his sententias exponit.
Habet autem nomen versus prozodiaci a pompis religiosis,
quas Graeci iustitabant his festis ad deorum aras templaque.
numeri versuum ad incensum gradentium accommodati essent,
necesse erat - hales pompas trochodica appellabant Graeci eoque
ob causam verosimile est, anapaesticam esse ep. versus originem.
Prima anap. in trocheus versus spondeus versu, deinde se-
quens pars anap. deinde jambus, quasi clausula trocheica,
in trocheus versus loco spondei ponitur jambus, praeterea ana-
paeica in fine deest - efficit versus aptam clausulam antitheta
catalexi. -

Sunt autem veras hi brei admodum apertis poris, charoliter
 enim fuga. Quia hominis aveluti - eam fingit choros in fuga
 eadem esse et sollicitam, quam seriat, eam quassa targa cum
 ineqai. Tertius veras etiam abnino potest existimari cum anapae
 - cf. 1136 - 868 - Od. 6. 1044. - Deinde hac parte finita, ad per-
 iam procedit Loph. ubi pari anap. sequantur - vocantur
 veras tales etiam siconsi, quam Sparbari dmetodanapa.
 adhibent ad regendum exercitus incesam. Quia autem scribi-
 tur deinde veras tertius, alius videtur potius in tra distri-
 da esse, ut priorem partem ejus generis esse atstant, nris
 puyt sola rugar - quoniam vero non in fine positas est, quoniam
 arborum multo aptius esse, si in nam cho illi veras con-
 jungantur - atera pass, quae est trochod. bracharra vel, hypochlorin
 saepiusque positas in aliam verasum eadem loco anapaeato-
 ra sequitur primam spondens (Sivrai), deinde sequitur mens
 anapa. Deinde alter spondens, qui lento gradu perducit ad
 clausulam jambicam (vau - - -).

¶ 162: ris - interrogatio chori uno vocalulo continetur et he.
 quis est? - sequens brevis ratio paullo audacior, De ritu
 ad hanc locum egit infunditis - alii. Veteram usque hic invaluit
 ut ovalum in Larasfo positum in petra positum dicere
 atque perra opae vati videri exultantur - bre. Jon. 58, Andr.
 999. Nom. Sionys. III. 122 - De Sionys cf. notam ad v.

¶ 165: degrat ^{ex} degrat si utrumque adj. pos. Liv. gradus ovam est
 hoc indicant Graeci, ut inter eos, quibus praedicationem aliquam
 tribuitur

relati in Electr. legimus v. 849
 mioras ea - quamequam omnes miorae sunt, tamen si res
 proprie speculatur, ta una nomine illo digna est - cf. O. G.
 1238 - Hart Lange, Pinger ad Aesch. Septem 636 - Dog.
 Laert. I. 1. 34.

Res adeo infandae, ut proprie nomine illo dignae scilicet.
porvicos in Laun. It per errorem librarii injunctam - Nanchius ex
 eo conjecit scribendum potius esse porvicos, ut adject. Dnos modo

29.2.

habeat syllabas generis asynfracti - vnde dicitur - v. 985. Atamen
quam reliqui vob. in eodemo consentiant, hoc praefereendum est.

106: ἡγάρι est tempus est cum vehementius fugere, quam - ἡγάρι
rele arbitur - ante Brannichiam erat ἡγάριος, quod etiam in Mab.
legitur. atque in ipso optimo Laur. A. Nec tamen dubitari potest,
quia ea vox corrupta sit, nam metrum corrumpitur, si eam reti-
neamus - a grammatico quodam injecta est, quam forma sit multo
frequentior - apud Hom. jam reperitur ἡγάριος - sed ultima syl-
la corrupta ἡγάριος. Brannichius reite auctoribus grammaticis
restituit formam ἡγάριος - Loph. quidem aliis locis habet ter-
tiam quandam formam ἡγάριος - ed. 6. 1803 (uno hoc loco) -
formae autem ἡγάριος superest nam exemplum ex frag. 614
(ed. Andor) Phaedrae fabulae petulum.

107: ὀδυσσεύς - proprie robur eo adj. significatur - sed
quia aine robore nemo talem celestem habere potest, qua
exerceat ad fugam longiorem - brevis motiones robore et
celeritatis comparandi - jamque ὀδυσσεύς exemplo probavit
apud Homerum ὀδυσσεύς de tempore usurpari - fr. II. 501.

108: ἡγάρι cf. ὀδυσσεύς ad Lyman. Cicero p. 378 - apud Loph.
vulgo dicitur sententia e mente eger, perpendere - ut hac ipse
fabula 300 - ἡγάρι non ita datus accipienda est, ut quasi finis
motus ejus intelligatur, qui est in verbo ἡγάρι - ut in ἡγάριος
potem ad fugam convertere? ἡγάρι eni perit ἡγάριος - fugere
autem eam jam antea statuit chorus, sed nunc tempus est, ut
fugam acceleret. Itaque ἡγάρι interpretandum est non de fine motus
sed de loco vel tempore: 'in fuga, in fugiente' hoc modo datus
saepe ponitur. Gr. Or. 1468 - Wunder ad Loph. Phil. 1126. -
Vasa accelerandae fugae commemoratur sequentibus - postquam
vaculi illud responsum ad Thebanos delatum est, Apollo videtur
alioqui curren et armatum in hominem selectum in vadere. -
110: ἡγάρι ἡγάριος per ἡγάριος possunt intelligi - ut idem
int, quod ὀδυσσεύς ὀδυσσεύς - cf. Phil. 1198.

39.
 Schervertinas habuit, filio Jovis idco patris fulmina torbui, quia pater
 anni patris ipsum elegatur, ejus locum obtineat - sed quamquam est
 Aioz reoqz qz - deus non idco Apollinis natura la mutatur, ut
 omnia, quae Jovi torbuntur, Apollini quoque addantur. Itaque Herm.
 hanc rem explicavit ex Eur. Jon. 298 - cf. O. Müller, Dor. I. 270 -
 sed poplura illa fulmina non ipso Apollini torbuntur, tanquam ejus
 arma, sed sunt ostenta, indicia, quae quodcumque supra Parnassum
 apparcant, indicio sunt, vivere nuncium ad Apollinis oraculum
 adhiberi - Itaque non possunt hinc loca adhiberi; illud vero reolius
 commemoravit Anagrav. ad Eur. Jon. 298, quia nunquam veteres pro
 aru et regi his fulmina porcuise, et aru et reg. Itae quae ean-
 dem vim, atque fulmina, habere videntur. Comprobavit id ex Apoll.
 Rhod. II. 1716 - Apollod. bibl. I. 9. 26 et eys de ea re Heinricus ad Apollod.
 pars I. p. 102. - In ramnis custodiam Apollo est mans fulmen
 tenens - itaque feri potuit, quamquam rarior illa in aqz, et
 Apollini pro sagitta fulmen torbueretur.

470: ἱερὸς et filium et patrem significat - apud Soph. anagran
 alio reperitur - apud Eur. patrem significat in Jon. 913, filium
 vero in Or. 1002.

471: ἀνδάνηρος - in Lenc. A et paucis aliis - in plurimis legitur
 ἀνδάνηρος - corruptum quidem quod metram docet - alio loco non
 commemoranda erit - ut Trach. 120 autore Hermannus - In ipso verbo
 reperitur ἀνδάνηρος et ἀνδάνηρος - quamquam forma prior apud
 Trach. frequentior videtur - Hermannus ad Hippol. 143, Alcest.
 117 - Analeg ad Eur. Met. 115 - Significatio verbi est ἀνδάνηρος -
 Quapropter ἀνδάνηρος i. e. ἀνδάνηρος, qui semper id fert, qui
 petit, non autem aberrat.

472: ἱερὸς - cf. ai v. 187 ubi τῶν δὲ ἱερῶν legitur - in proza
 oratione non solet de andis poni, verum de viis - ἱερῶν autem de
 atque sententiis modo, ut letuorum cleris adhibetur. Talis forma
 est oraculis delphicis, tanquam ignis late conserui - ἱερὸς neque
 ram ἱερῶν pugnandum est, neque verbum ἱερῶν, et quod d. dooi
 esse credamus, pendet enim a pignis quae tametsi loquatur - ἱερῶν
 non habet orig. absolutam et perb. ἱερῶν quiescente adjectum.

sed talem hunc pleonasmum Soph. aliis etiam locis usurpavit, veluti
in Trach. 1 - Item Trach. 420 - et de oratione dixit eodem modo in hac
nostra fabula, v. 848: $\alpha\lambda\lambda' \omega\varsigma \varphi\alpha\iota\nu \mu\epsilon \tau\omicron\upsilon\pi\alpha\omicron\varsigma \epsilon\omega\rho' \epsilon\pi\iota\beta\rho\alpha\sigma\omicron$ - alia
sunt etiam alia vocabula, ut v. 963: $\sigma\upsilon\gamma\gamma\rho\alpha\sigma\tau\epsilon\sigma\upsilon\gamma\gamma\rho\omicron\varsigma$ - Hoc Parnassi
oraculum late splenduit i. e. exaudibilem est. - $\epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\nu$, infinitivus
quasi argumentum cyno orationis positum, id quod iubetur oraculo -
sed dubitatur, utine $\tau\omicron\nu\varsigma \alpha\sigma\eta\lambda\omicron\nu\varsigma \epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\nu$ coniungendum et $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$
per se ponendum, ita ut sit subiectum - vel etiam $\epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\nu \pi\alpha\tau\epsilon\rho$
coniungendum.

Haec $\tau\omicron\nu\varsigma \alpha\sigma\eta\lambda\omicron\nu\varsigma \epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\nu$ subiectum esse videtur, solam autem
vocem $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$ obiectum, quia in solennibus edictis vox sola $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$
hali modo adhibeatur - cf. Ar. Ach. 205. 234. - Superest una
ratio scholiastae, qui vocem $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$ pro adverbis accipere voluit, unde
illud quidem adparet, eam vocem $\epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\nu$ cum antecedentibus coniungere,
sed id omnino a Soph. usu abhorret. $\Pi\epsilon\rho\alpha\sigma\sigma\omicron\nu$ in editionibus veter.
Ant. 1120, qui servatus est Eustathium - sed postquam inscriptiones
et nomen diligenter percuratata eodemque modo codices meliores,
constat $\Pi\epsilon\rho\alpha\sigma\sigma\omicron\nu$ scripturam esse veram ut etiam $\Pi\alpha\sigma\sigma\omicron\nu$ alia
atque apud Latinos scripta. restituta est verior scriptura ex
codicum auctoritate, ut Parnassus, cf. interpret.

Q. 476: $\epsilon\iota\sigma\iota$ induat, quaerere eam latebram, vult quasi silvategi
Q. 477: $\alpha\pi\omicron$ praep. non recte hac signif. usurpatur. Soph. omnino
raro eam ponit, Elenchus tria modo exempla docet reperiri
et semel per Smeram positam esse a veris separatam. Proprie
modum indicat, qui fit ex loco inferiore in superiorem - ut si quis
significet superiorem, initium autem inferiorem. Ista regit si
qui proprius sit servitum flamen, proprie proprius sit ita
ut addeat ad flavis fontes, qui superiores sunt, sed etiam
qui descendit, fluminis cursum sequat, $\epsilon\iota\sigma\iota$ de eo adhibetur.
cf. praeterea Anthol. Palat. IV. 411, Theophrastus fabulas adpellat
 $\pi\omicron\iota\epsilon\iota\alpha \alpha\gamma\gamma\omicron\lambda\omicron\iota\epsilon\nu \alpha\pi\delta \upsilon\lambda\alpha\tau$ - et. IV. 93 $\pi\epsilon\gamma\iota\omicron\varsigma \alpha\delta\alpha\upsilon\tau\alpha\tau \epsilon\omega\tau\iota \alpha\upsilon$
 $\epsilon\lambda\lambda\alpha\delta\alpha \gamma\gamma\alpha$ - per Graecam = ubi de sapientia quodam agitur. -

27.2.60.

6.478: πῖσας ὡς τᾱύρος valq. et in edith. veteribus omittitur -
 in Laur. C. πῖσας - in Laur. A et B πῖσας ὡς τᾱύρος, quod in Laur. A
 secunda manus correxit, sed sunt etiam, qui pro ὡς ὁ legi
 in codice testentur. Dativum πῖσας tolerabilem iudicamus, licet
 dativam illam pro dativo locum significante accipere, quamquam hoc
 hic rarior (cf. ad v. 20) - hic habebimus tres loci significaciones.
 Sed operatio gravissima posita est in metro - nam sive πῖσας ὁ
 sive πῖσας ὁ sive πῖσας ὡς legitima, metro non convenit.
 Laur. pr. habet iam πῖσας ὡς τᾱύρος, per saxa errans - hoc
 sane loco uno tali signif. exhibita est vox, habet tamen analo-
 giam. Accedit illud incommensuratum, quod hic non videtur addendum
 fuisse, si ali. πῖσας ponatur - certe id sane ibi est, ali. πῖ-
 σας cum reliquis duobus loci signif. coniungere, quasi eodem
 genere sit - sed hoc quoque in potius feremus. Melior vero
 obstat - in abr. respondet veritas: πῖσας ὡς τᾱύρος - qua-
 propter Hermannus πῖσας ὁ τᾱύρος legendum coniecit, quod
 ipse G. Wolff vixis aibi est legere in Cod. Laur. A. - πῖσας
 ὁ τᾱύρος propterea vitiose dictus est, quod arctolas locum laborem
 non potest - agitur de homine ignoto, hic igitur subiectum est
 in verbo ποιεῖ et quod idem deinde τᾱύρος appellatur, fil per
 conparationem - itaque quod in τᾱύρος appellatur, id fil domum
 ostenditur per ea, quae de homine ignoto praeceduntur - ille ita
 vagatur, et similis sit cano. Itaque arctolas ὁ ponere non potest,
 quem si ponemus, omnis subiectum esse illud sed pro arctolas
 negabimus et τᾱύρος ab iis subiectum cogitandum esse
 statuendum est - sed neque licet virum illum canem appellare,
 nam brevas potius fuit lupus - hoc non est bestia sangui-
 naris, homo autem caede regis maculatus est - cum lauro
 vero propterea conparatur, quod lauros non canis solet a
 grege segregari et aberrare in loca ignota - proverbio etiam
 est non τᾱύρος in silva vivit aliquando laurus per silvam
 apud Theophr. III. 43. -

Quamobrem si rāqos non potest subiectam esse et necesse est,
in voce eorū retineamus subiectam τὸν ἀγγλὸν ἀδελφά - et rāqos
quasi apposito ad illud subiectum repositus, quae abstractionis
illustrari potest voce ἴς - sed potest etiam poni solam rāqos
- cf. Str. Patr. 294. 312. - Sed si appositio est, non potest arbi-
trariam Jorrelli plerique probant, quia pro ἴς ἴς scripsit - ad Char-
doniam (ed. Lipsa.) p. 464, statens aliquam libram pro ἴς vulgarem
voce ἴς posuisse. Quaeramus utne omnino necesse, duas syllabas
brevis hoc loco ponere - si legamus rāqas ἴς rāqos mensura
omnino non discrepat et est sane dubium, Lixeridae Sogph. syllabam
longam ponere - Berghius scribere voluit ἀγγλὸν δὲ rāqos.

Nata est haec conj. ex certo quodam rati. artis genere - sunt
enim qui apud scol. et lexicogr. maxime verentur vocabula
obscura, quae utique restituisse, ut agunt, student. Salva multa
ex Hesych. aliis peti possunt quaedamque generis vox est κῶσος
quae exploratur a voce κῶσος. Nunc *Ἰσθμίου* adiecit hunc
vari Sogpholis nomen, de loco quidem nihil add. sed quidquam
praeterea de hac voce nobis tradidit est. Nam quod unus lexicogr.
voicem illam derivat ab ἀγγα praeposita libera κ, ut sit homo
ventosus et innotatus, id perverso etymologiae studio tribuen-
tum esse videtur. Sed quidque rei est, aeterna significatio in
hac locum caelestis; hic multo fortiore nomine appellandus
erat homo involutus, regis caelestis maculatus. Nihil quidem vox
illa videtur potius popularem nam latuisse ac fortasse
posita est a Sogph. in dram. subgr. neque unus est Berghius
ipse, vocem hanc scribere sed conj. modo in adnot. *memorant*.
Pictinebimus rāqas ἴς rāqos.

Ἰσθμίου *Ἰσθμίου* - quae freq. vocatur *Ἰσθμίου*, quod nomen ab
eo ductum est, quod eadem vox variis casibus ponitur - sunt autem
proprie non semper usans intelligendi sed quavis formae deri-
vatae - atque plerumque haec freq. hanc vim habet ut una solio
magis ineluctis repetenda, veluti hoc loco homo ille miserabilis
atmodum dicitur - cf. Ant. 479. 1311 - Eur. Ion. 914. - Sogph. D. 278. 222.

Cf. Lobek ad h. 207 - rhetores' hac figura saepe usi sunt et saepe qui dem sine modo ut Solus ille in Gorgia Platonis cf. c. 2. p. 448 G. - Reinhold. ad locum - Naase ad Xenoph. resp. Lacid. I. 1. p. 179.

Apud Latinos Cato apud Gell. I. 3: eane fieri bonis

~~Xpocivur~~ drilar qui est in fuga solus, ut ait schol. - quamquam proprie dictum vocabulum est a induam conditione.

480. Ἀποροσύνη - proprie: parere ut aliquid a nobis remotum sit - removere, privare - cf. Soph. Phil. 979. Hoc autem loco qui fugit oracula, id effugere studet ut a se oraculum remotum sit - fugiens effugit, vel ut ipse ab oraculo remotus sit, vel ut oraculum ab ipso. Erravit Verm. qui interpretatur: surgens et quasi removens, si eventum non habeat? - de eventu curis non cogitatur sed de oraculo. huiusmodi aliquid melius: frangens, fallens - multis simplicius scholiasta: peripor. Similiter ἀποροσύνη posuit Lucian. in Graeco Xenopho c. 22: ἀποροσύνην (ita velut si aroden aroga).

notitia idem illud dei imperium, quod antea per Thesaurum dicebatur - hoc fagit ille caedis actionem timere.

ἡρώπεια quae Delphis orta sunt, ubi est terrae umbilicus, idque quae sunt oracula a medio illo ambitu profecta, adjectivum locutionem, ut virgatus, sagittatus, fortis - talia enim magna facilitate Graeci formabant.

ἡρώπεια genitivus pendet a genitivi nomine, quae inest in voce ἡρώπεια. Quod Delphis esse umbilicus terrae dicebatur, fit de more Graecorum, in quavis terra locum quendam medium quendam de oraculo Delphico adjectivum hoc posuit Luc. Cr. 271 - etiam in Sicilia erat quidam umbilicus Siciliae, posuit in Creta urbe, loco sacro - Liv. Verr. IV. 48. 106. - umbilicus domus erit foris, foris - unde Hesych. foris dicit ἡρώπεια - Ag. 1018, cognoscitur de media domus parte.

481. ἡρώπεια sunt illa oracula ipso etiam homine celeriora, volucrum celeritate eum insequantur, quapropter eum circumvolare dicuntur. - Nisi divina tanta est, ut homo eam fugere omnino nequeat - sed praedictum dei ἡρώπεια non refertur ad illa oracula volentia, sed pertinet ad illa, quae sine imagine dicuntur, oracula semper vivunt i. e. nunquam rem suam amittunt, quapropter

vin habeant, eventum — cf. ad. 25 — intelligimus oracula veliter
per omnes terras pervulgata, quippe quae per hominum ora volu-
bant, ea deinde sine imagine derivatur aequam continere i.e. eadem
eventum habere. —

Testatur chorus fiduciam, quam in oraculorum manifestate ponit,
bonam animam habet, quippe qui speret, fieri nos posse, ut ille
vis divinae ultionem effugiat — hoc autem primum erat, quod
animam ejus exornabat. Tum in altera ab. progreditur ad alter-
rationem illam, quae sene salis erat, ut vehementer animos chori
commoveret. Tum enim Vedrys, rex potentissimus et Thebaris
carrifans, studio egregio causa perisset, quae favore poterat,
ad celestem hominem indagandam — Divisam hanc ipsam regem,
tam egregio saluti publicae prospicientem, cladio romanis
esse amicum. Divisam quidem quanti chorus foverat, ea eo intelle-
gimus, quod chorus ipse regi acaserat, ut Divisam consuleret
— v. 286 — dixerat enim proximam esse dea Apollonis. Item vero
chorus magis etiam faciebat Vedrym regem — idem in praesenti
calamitate summum flubrum Thebaris praetulerat — haec necesse
erat, dubio haerere chorus inter tantas virorum endorsementes —
difficile erat, Piraciam continere sed diffidit, regem tunc
minimis evasere. Est quasi certamen quoddam certantium
sententiarum inter animum — hanc habitam ab. 1. deservit, ut
verbe ejus argumentum indicemus, si brevis dixerit esse
ideagies animorum et deo ejus ipse potius verbis. — Est
autem ejus haec ratio, ut cum a vehementissima perturbatio
ordatur, denique ad certum consilium perveniat — statuit pro-
certo nullam in regem se culpam conjecturam esse. —

De metro duo sunt potissimum sententiae considerandae
Normanni, Clem. p. 426. 427) — Andorffii (Edit. Oxon.), Rosbachii
(Theb. I. p. 158, II. p. 209 sq. 218).
Andorff. quidem voluit solum stropham et Ionicis compositam
indere ut ne primos chos verus exasperet. Altera sententia
est haec, choriambos verus esse, tertius esse choriambos et
parvos conjunctos verus — haec quidem Rosbachii est sententia —
haecis parvi verus ab hoc tanto plane alieni esse videntur —

1.3.60.

atque quae Roßbachino placere debuit hoc metrorum genus
 maxime proprium est cantibus bacchantium. Versum gallicantum,
 quoniam in eisdem cultis solemnibus, maxime verisimile est, magno
 rum cyclicalium strepitu esse decantatum — Eur. Bacch. — vel pere-
 grina significatione usurpantur. Aesch. Pers. 689. Suppl. 1056sq.
 item apud Eur. Suppl. 42. — Accedit praeterea, quod si animorum
 affectum consideramus — aut ille bacchantium animorum vehem-
 entior motus exprimitur, qui ab hoc cantu alienus est aut
 adhuc verus iuncti, ubi animorum vehementer aliquid
 dolor et nocor exprimitur, ut quaedam debilitas et mollitia
 exprimitur — quae omnia Roßb. exemplis recte comprobant.
 Statuit autem sane ab initio hos primos versus esse choriambi-
 tum regis iunctos et ad finem animos vehementius commoveri
 (II. p. 218). Naase non solum fine choram animam animam prodele
 statuit, sed potius ab initio — omnes versus hos esse choriambicos,
 neque ullos eis iunctos admitti — praesertim si quam eos ad-
 miramus — plene reverentiam sit ab Aesch. et Eur. ornamento.
 Primum duo sunt tetram. choriambici — deinde sequitur v. 3 qui potest
 esse haberi pro tetram. jon. a minori catal. sed Naase videtur
 potius trim. jamb. cum basi anapaest. — versus 4 = basis anap.
 sequente choriambo (quoniam possunt pro duobus jon. i. haberi)
 Naase in eam sequenti versu, cap. 19. 1. Qui deinde sequuntur
 ab Herm. in duos distichos rectius in unum conjungatur ante-
 posita voce in — habemus versum choriambicum anteposita anapaest.
 et quidem est hexameter. choriamb. catalectic in distichum (ut
 altimus choriamb. habeat formam adonij) — deinde sequitur versus
 iustitiae — versus stroph. brevior est quam antistroph. — normali.
 habemus tum hos ~~choros~~ ^{choros} tam choriambos — Perique cum Anacrisi
 statuerent potius in str. aliquid exordij — exempli causa a Herm.
 in str. uterque v. 1. 2. post ^{choros} ~~choros~~ — quod si fecerimus
 versus est trimeter jon. catal. cum anap. aut potius brachy-
 duo anapaesti sequente dimeter. choriamb. eodem modo dupliciter
 basis in sequenti versu, ubi agitur de hostili impetu, quam sequitur

breve choriambi - sequitur clausula: dicitur choriambus etiam breviter,
quae duas apha. breves continet sed probabiliter est, huius quoque duo
anapa. antepositos credere, quos sequitur choriambus. Clausula
haec non ita commota est neque animos sedere videtur, quam
et cum catalexi posita est - Loph. autem voluit animos chori-
bam quicquid esse, ut nihil argoris superesset - agitur de re ob-
scure et vixit, quam habet de lei. sententiam - eam confirmantem
esse priorum temporum recordatione et tuendam contra Ioceras
auctoritatem - aliqua colligendo certe remanet.
U. 483: Structura quidem manifesta est - ad. id. dicitur proprie attri-
butum est obiecti, quod esse immensum dicere solet - graeci dramas:
δραμα τῶν ἰσχυρῶν - deinde quoniam maxima telia adijcere
superavancum est, affertur anam eorum attributum ponere, sed
id quoniam, si nomen amittamus, nihil habet, quo referatur,
induit nominis naturam, quo neutro genere ponitur - ut latin.
dicitur videre, saevum tonare, praeviam quiescere etc. - sed graeci et
Romani plurali etiam neutro generis numero utuntur - ut
tragedia fieri (Virg.) - et quidem tam, quam indubitanter ad hoc quaelibet
repetenda - ita in hac quoque re quoniam commovetur animi
saepe et semper eodem modo (Ioceras ostendit, non dicitur
sed dicitur τῶν ἰσχυρῶν dixit Loph. - Sonaba est exfusio. qui statuit
distinctionem aliquam inter vocem dicitur, quod est adverbium
aut, pro dicitur posita et quotiens obiectivam sicut, plurali numero
posita - id falsum est. Deinde fuerunt qui verbum τῶν ἰσχυρῶν
non dicitur conjunctum crederent ita simpliciter poni non potuisse
aliquo obiectum aliquid externum esse adijciendum - quod est
δοκῶντα et ἀποδοκῶντα (noscitur) - quapropter Bergk: in
rōv - et Hankins: dicitur in rōv ut habeamus brevia obiecta
internam, externam et graecam - sed ita haec falsa, quod
ex vera antist. apparet, ubi eadem particulae sunt eodem
loco positae.

U. 485: Participia δοκῶντα et ἀποδοκῶντα sunt simplices
accusativi gen. masc. 'horrendum quidem perturbat sapiens'
vates neque credentem neque negantem (ac. me); quae simpli-
cissima esse Herm. concessit, attamen non probavit, sed dicitur
coniungens cum δοκῶντα et ἀποδοκῶντα neutr. gen. formas illos

l. 3. 60.

esse contendit; esse objectum non personae sed rei, pendens
a verbo *ἐκείνου*, ut videtur: oratione sua horrendas turbas excitat.
Sed vocabula *ῥοιῶν* et *ἀποδοκῶν* non habent hanc signifi-
cationem, neque si haberent, apta esset sententiae: *ῥοιῶν* enim
non adfirmare, sed credere significat. *ἀποδοκῶν* autem negare;
οἱ non ipsae negantes sunt, verum tales, quae negari possunt.
Abhorrent eam ab ira *Ἰσχυοῦ*; denique in *Περικλέ* ora-
tione nulla erant, de quibus dubitari poterat, ut *οἱ* *ῥοιῶν*
οἱ *ἀποδοκῶν* *οἱ* poluerentur - quam ob rem *ῥοιῶν* non
ad rem, sed ad personas pertinet, ita ut intellegamus: "me
qui neque credam neque negem, quae autem?"

186: *ῥοιῶν* ad futurum tempus, *ἐκείνου* ad praesens spectat,
ἐκείνου ad perfectum. - *ῥοιῶν* *ἐκείνου* animam incertum et anxi-
peram indicat, anxiam chori sollicitudinem, quam sit incer-
tum, homo ille, qui quaerebatur, possitne aliquando occurrere
i. q. opinio vel expectatio. Deum *οἱ* *ἐκείνου*, quae non solum
de rei bonae, sed de cunctis rei expectatione dicitur, cf. *Demosthe-
nim* ad *Charitonem*, 47 - *Vallenaer*, *Phalaris*, epist. 17 *Hispane*
ed. 1820) - *Isidorus* ad *bur. Helen.* 666. - Quertitudo autem *οἱ*
nascitur ex eo, quod et praesens tempus et praeteritum est
incertum.

ῥοιῶν *ἐκείνου* danti turbavit *Hermianus*, quod *οἱ* non
de perfecto sed futuro tempore interpretatus est, *Demosthe-
nem*, qui observavit, nunquam de praeterito tempore dici
οἱ. *οἱ* significat proprie, quod aliter a tergo est;
haec res comparantur ita, ut hominem, qui ex loco recto in-
tueri eas debeat, accedere oporteat: altera tum res aut
ante aut post alteram posita esse potest, loco mutato, quae
persona intueri obtinet. Cf. *Liv.* 22.

189: Quertitur solum directa oratio an indirecta; *Schaefferus*
quidem *Demosthe-
nem* eam esse statuit eamque ob causam; posuit,
intemperante *Hermiano*, attamen non recte, sententiam in *Isidoro*
epistolario, non probanda *Hermiani* opinio postea *Isidoro*
interrogationis regnum ponendum.

494: Ignoror verbi obiectum in interrogatione illa contineri exi-
stimabat Hermannus: quod idem fuerit, neque olim neque nunc
comperi - inde arripit etiam coarctat est statueret proclaram:
πρός τινα, ὅ - ἡρώδης - "ab aliquo, cuius examine nunc hoc vel
illud dicitur possum" - sed πρὸς τινα, ὅ - recedit ab mea Graecorum.
Schaeferi interpretatio facillima est et optima: ὅτιν εἴγε γεν.
meso. et intelligendum vel riva vel nihil, ut saepe in prosa
dicitur: nondum cognovi, a quo rem comperirer - sc. quemquam,
riva, quod plerumque omittitur. "Non comperi, a quo re comperda
laedere possem de diti famam popularem".
Dubitatur utne ὅτιν masculini generis an neutrius - Naasius
generis - cf. 492, alius etiam obstat rationi Schneiderianae,
quod ipse neutrum genus non comprobat - cf. 516. 522. Versus
495, quem addert Schneiderius, non recte exhibetur, nam ibi
Hermannus riva etiam masc. gen. esse statuit: quaeritur enim
de auctore accusationis, quam de diti in Biontein conjecerat.
Dysporitio πρὸς αἰτίαν de hominibus quam rebus nascatur.
cf. v. 1226 qui nunc obstat.
Naasius statuit hoc verum exordisse aliquid, Schneider parti-
cipium passivum addi voluit, quae vox apud Soph. nusquam
invenitur. - Naasius: sive ἀντίθετος παρὰ - ita sane lacuna
expletur, structura autem non lenitur, nam sive ἀντίθετος con-
jungere cum πρὸς riva, durius est. Naase verbum aliquid
exordisse censet - et quidem ἡρώδης quod Brunckius restituit
et ex Eur. Ion. 261: πρὸς τὸν ἡρώδην ἡρώδης - com-
probavit. Schol. hoc ipsum participium apud Sophoclesu
legisse videtur, ut habeamus sententiam: "non ego, quemque
cognovi, a quo re pro explorato comperda possum adversus
bonam de diti famam infestus invadere". -

496 cf. 210 ἀντιθέτος quod idem est atque riva in riva - unde
illud quoque apud Thucyd: ἀντιθέτος τὸν ἐνιόντα - cf. Naase, Luthr.
Thucyd. 65. Nom. Od. 5. 29.

497: ἐνικνεῖς, conjugendam cum gentivo rei et dativo personae:

1500: πίερα Isocrodeus et Ellensius pro medio habent; Hermannus
autem i. q. pluris facere statuit esse obiectum, causam formam
passivam; similiter ἀγιν dicitur u. 775: ἡγόνει δ' ἀγιν ἀσιν
πίπτοις - ut etiam ἀγιν in rigis, ἐνιγιν - cf. trag. incor. frag.
apud Stob. floril. p. 57. πίερα tanquam 'ponere' est, 'collocare',
aliquem in numero habere.

504: ἀγιν opponitur his

505: ὁρδὸν ^{λα} ἴσος De oratione, quae eventu comprobatur, cf.
Ant. 1178: ἡ γὰρ, τοῦτος, ὡς δὲ ὁρδὸν ἴσους, et. ib. v. 1195:
καὶ οὕτως τῆς ἀληθείας ἴσος.

καταπαίν: Brunchius: ἐννεοπίερα ἂν καταπαίν i. e. οὐκ ἂν κατα-
παίν τὸν ἐννεοπίερα τὸν γὰρ. Non contradicere illis, qui vatem
incusarint, placere fecerint. Hesych. καταπαίν καταπαίν
Hermannus: Porro fallitur Brunchius, quam in explicando verbo
καταπαίν, tam in eo, quod ad ἐννεοπίερα, appellat τὸν γὰρ.
Neste scholastes: ἐπὶ δὲ οὐκ ἔστιν ἐν δυνάμει τοῖς ἐννεοπίερα
τὸν γὰρ, πρὶν ἵσους ὁρδὸν τὰ ἑκατὶ καὶ τὸν ἀνέπαυ.
Voci καταπαίν, 'affirmatio' opposita est ἀνέπαυ, 'negatio'.
apud Arist. metaph. III. 7 - hoc loco verbo καταπαίν oppositur
est in str. 485: ἀνέπαυ.

ἂν his posita particula ad unum spectat verbum ubi senten-
tia, alia sententia interposita, in duas dividitur partes. Etiam
ubi non interponitur sententia, sed plura modo verba inter
particulam et verbum, ad quod spectat illa, faciuntur, usus
hic valet; eiusmodi exempla in hac fabula habemus decem:
a139. 239. 446. 602. 772. 857. 862. 1053. 1438. 1227. - 17.

Matth. 4 600; Valerianaer, Bar. Phoen. p. 169.

Opponuntur ὁρδὸν ἴσος et πρὶν κόρα - accusatio nondum
confirmata est, sed merita Oedipi manifestissima.

508: Hermannus sine idonea causa suspicari videtur scholiastam;
dindorfius scribit: πρὶν γὰρ ὅτι ἀνέπαυ πρὶν κόρα -
et sic metrum constat; πρὶν neutrius generis si ponitur
separatim, oppositio illa perit. Alii γὰρ ὅτι ἀνέπαυ tenendum
censuerunt - cf. quae jam ad stropham diximus - sed minime
haec voces adiuvendae sunt. Herman. et Ellens. ἐν ἀνέπαυ pro
κατ' ἀνέπαυ esse statuerunt - sed in dativo est potius finis motus,

cf. Perm. ad Oct. N. 292 - in N. 342 Haasino jodino $\tilde{z}$ recipiendum
esse statuit - cf. Nat. sophiat. 9 - de rebus et in rebus locis propriis
aliquis commodam libertatem scribere.

624: Verus sequentes sunt corruptissimi - Maximo transpositio
suorum verborum (624 et 625) omnem habitationem et incommensurabilem
sunt alioque sibi videtur. Cf. Haase, ind. lect. 1856.
Superiores interpretes plerumque schol. lips. secuti sunt: appellationem
esse: τὸ δυνάμει - Deinde idem schol. rem eandem, quam vult
breon ab Oedipo probari, pueram statuit. Primam hoc mirum est,
quod videt in interpretatione omnes, tanta animi tranquillitate
breonem respondere ad Oedipi orationem vehementissimam - tanta
animi dulcia minime in tanto et tam praesente periculo verisimile est.
Cum Euripides non est argumentis comprobare sed monstrare,
facere ut aliquis aliquid videat? - minus eximie tragediarum
ca ratione utantur - semper de re futura cogitantes veluti in
poena constituta est, ut legatur apud Thuc. (III. 76) ea
idem maxime et proprie de nata vel nata, quo quis in ludis utitur,
ut aliquid se festinasse sinit, quod deinde non facit - sine
tragediarum legatur, sed in loca alia re (ed. A. 756) ubi dicitur
de Oedipo iacente cum baculo, ut nam quasi praetentaret illeque
sibi monstrare - nullam exemplum reperitur, quo tragediarum
sit 'exemplis comprobare' - Herm. in ed. II p. 100 interpretatur:
indignare: moriar, si indideris, quid sit, quo indignere, eam
interpretationem ipse Sannarid suscipit - qua re indignaretur
Oedipus, iam satis antea dictum est - illud dictum oportuit: si
confirmaveris, satis partem odium esse tam, tam moriar sit
id non licet in versis. Wundera: si demonstraveris, quod
sit tua invidia i. e. videri mihi invidias - vehementer
erant - interpretatio verbi p. 100 perversissima - dicendum
esset: οὐδ' ἐστὶ τὸ βίον p. 100 - Herm. (ed. 3) et Wundera (ed. II)
revertant ad quosdam quendam: οὐδ' ἐστὶ τὸ βίον ἢ τὸν οὐρανόν

ego moriar, ubi ostenderis, quae sit mea erga te invidia? - unum
sane laudabile est, quod πόσειδον non de Οιδίπο dicitur sed de Βρεον
te, qui dicebatur invidia regni maiestatis Βρεον invidiam inducere,
ut crimina conjiceret in Βρεον - cf. 684 sq. - sed quan-
quam hoc quidem probabile est, tamen neque Προδοκίμους recte
dicitur neque illud ὅτι ὅτι ὅτι πόσειδον - interpretationem si
demonstraveris a verbo alienam esse, jam antea demonstravimus
haec verba sequentia ὅτι πόσειδον non satis apte posita, quam
expectaremus subjectam ἐγώ - Namque nulla ex his rationibus
probabilis - facile intelligitur, videnti invidia non potest de Οιδίπο
dici - illa verba ἐννέμεται videntur non posse dici de Βρε
ante sed de Οιδίπο - qui non vult neque fidem habere Βρεον
neque Προδοκίμους, cedere i. e. aliquid de saevo consilio remittere
haec ad Οιδίπο rectissime referuntur, ad Βρεον minime,
si de Βρεonte dicit verba haec Βρεον, habent aliquid absurdum
recte si adverteatur saevo imperio, non potest Βρεον hoc expec-
tare ab illo, ut tibi credat sed profecto vim statim moralis
minis etiam exgere possunt, ut tibi credat. - Adperitalem
expectat referendum est Προδοκίμους. -

13.3.

cf. 624: et Προδοκίμους et Προδοκίμους de Οιδίπο posita. Βρεον alius
- cf. 651 - comparanda sunt hic, quod alterum spectat ad voluntatem
hominis, alterum ad opinionem et persuasionem - cf. 650: Προδοκίμους de
Προδοκίμους Προδοκίμους?

cf. 626: πᾶς frequentissime ita in fabulis adhibetur, ut causa ante-
cedentium exprimatur - cf. 324. 328. 376. 433. 1520.

Viras illos si transponerimus, sententiarum nexus erit hic:
Βρε nunquamne tu cesurus es ex fidei habitatoris? - Οιδ: hoc
ego faciam, si praedemonstraveris, quam nefaria sit invidia -
Βρε: cur tu non faciam, quippe qui videam, te non esse bonae mentis
- optime omnia cohaerent.

ὅτι πόσειδον et benevolentiam indicat erga alterum et bonam
mentem, quem quō habet - aliquid bonae, sanae mentis esse.
ὅτι πόσειδον cf. ἐλ. 1499.

verbis compositis vera, attamen exemplis improbat. - f.
Erhardt ad Ag. 1099 et ad hanc locum. -

sed obstat Periphrasententia, quod ait Bireon e duobus malis
Oedipum elegisse, ut ei optionem reliquisset - sed. vero v. 623
minime ei optionem reliquerat. Parantibus hoc ita explicat, ut
ostendat, boni omnis causa id obscure significare, quod antea
aperte sed. dixerat. Kihneltius: 'Bireon ut vir sapiens non ut
Oedipus invidiam facere' - utrumque falsum est - inlogatis
Videtur autem vera hujus loci causa.

Videtur autem vera hujus loci exploratio peti posse ex parti-
 cipio 84to; quod minime supervacaneum est, ut Analejo videtur
 (ad Sed. 6^a 4ta). Sed jans adhuc intra verborum ~~et~~ notationem
 suam obitum contraxerit. Quoniam cunctis brebat, applicum
 effugere, breon recte dicit: duo mihi mala praeposuit, ut me
 aut e patria ejiceret, aut me interficeret.

643: τοὺς τοὺς ὧνα
cōd. ὧνα pro ἐγώ -
644: βρεοῦ, δευτέρου
interrogat.

interposito innocentiam etiam confiteatur - vol. applet ad
gentem est: si quis eam rem in le romanis erim, ne ex
burg: discedas - 18659.

644: *Androdis* - cf. 652 - Nos postpositam agitur a Bionte et
forata, ut ex redat et fidem habeat - cf. ad 625. - Idem deinde
veritas, ad mentem autem pervenit - ad voluntatem spectat
pervicaciter permanet; insignis animi ductu de quo propria est,
quae offert magnam fatis ejus partem et ad nexum trahebat ex-
perandum necessaria est. - 654 - modo veritatis prof-
644: *Chorus* commodus et maxime foratae rationi
probit, cum esse

864: Chorus commotus (maxime foecitiae rationem indignatas profert -
prodit, cum esse suam animam, se deorum religiones longe pluri habere
securam atque id, ut faveret, commoverat eam maxime levior foecitiae
oratio. Satirae apparet sensum fuisse chorus, eas sententiam suam
religionum profert. -

Cantiram hoc mirabilissimum est ad cognoscendam de diis sen-
tentiam, quae erat iam Atheniensium iam Lophadiliis. Huiusmodi veterum
testimonia nuper recepta sunt paucis diligentius considerari, ut quae
fuerit Graecorum religionis natura, melius expleretur. Operae pro-
ximam faciemus, si, quales Loph. religionistas fuerit, ex hoc cantira
percipiamus. Sed antem in hac de diis sententia praecip. illud, quod
statuit Loph. vel ex epio mente choros, leges, quae hominum vitam regant
omnes diuinae esse nec hominum arbitrio subiectas - videmus vitanda-
nam et civilem plane perfrensae esse munice diuinae totam, quam ol-
rem fit, et mirum aliquid colligat ex eo, si quando leges illae diuinae
laedantur - quae si quis laedat eas arbitrio nans, cum dicit: peri-
tyrannam, quod nobis sane mirum videtur - sed Loph. animo iura-
clare illud conuenit, si omnia inatitula vitae orta sunt a diis,
necesse est id, qui inatitula illa tollit, quod facit tyrannus,
nefaris et iniustus videri debet.

19.3.

De metro in multis rebus discrepant. Haec primum versum
constare statuit diph. jamb. et troch. - Lind. M. II. - Deinde regulas
trim. troch. kat. Deinde trim. jamb. cat. - Deinde
lum versus jambicos, lum duo versus prozodiaci (cf. 266. 29.) -
Deinde pentemimeres jambica, quasi diph. quae sequantur
duo chorambici et clausula troch. Versus postremus est anap-
vel quod praestare videtur, dactylicus cum basi pyrrhichica, is
fine trochaicus et molossus (- -).

863: ~~pericor~~ ueritiores pro infin. positum esse falsae statuerant.
esse ~~erudayyr~~ participii pro infinitiuis - in eadem sententia
etiam ~~erudayyr~~ fuit, sententiam quod attinet, recte illi quod
interpretati sunt, participium enim fere eadem ratione loci
loos positum est quae infinitiuis. Utinam mihi soror sit
linguam aliam, qui ferat religionem integritatem verborum
et factorum omnium cf. 266. - cf. Matth. 3. 55. ad. 2. - Vind. ad
ad. 2. Haed. p. 250 - Loph. ed. C. 678. - De ~~pericor~~ sub. Sari
potest: Nemo male 'adhibere, auferre' esse dicit, quod resicret
quod esset dyris - nec bene interpretatur schol. ~~erudayyr~~
polatyr - aut enim dicitur de quibusdam hominum qualita-
tibus, quas habent, quas semper secum ferant - cf. ~~pericor~~ vov

Soph. Ant. 1090

Aesch. Cho. 591

Nitern signif. est, ut p̄ferat aut reportare, aliquid resper,
ut 590, 764 - deinde maxime simile est nostro loco, quod
legitur v. 1190

Aquila de bono, quod hominī sorte tribuatur - statuerant
plerumque dyvices esse quandam hominum virtutem, quam ipsi
volerant sua voluntate, id plane non cadit in huius vesti signif-
est integritas, parvas quasi ea. in qua homines liberi sunt
a gravi macula religiosa, qua carent, non sunt foediti-
atque pura natura, ita ut nullam macula vestigium
in eos cadat, maxime est deorum - ii sunt dyvices - cf. 820.

Ant. 1229. Nemo autem non dyvices est, quodrens⁹ sororis an
noxius eadem commisit, vel cadaver deiecit, vel ^{offici} apud
intrasset - fit enim dyvices, ut deinde lustrandus esset
et dyvices restituenda - res hae quae restituebant dyvices,
impiae parae et dyvices dicebantur, cf. Ant. 1186 - dyvices
Ap. 640; dyvices dyvices in Trach. 286 - Qui voto vel iure
jurando se obstrinxit, tam diu dyvices non est, quando non
solvit illud, quod spoponderat. - cf. 656 ubi dyvices scribendum
est. - Laetissime fit, ut homines innoxios dyvices
fiant, ut Oedipus Coloneus, qui furarum membris innoxios
intravit - Oed. 6. 27. - In hac quidem fabula Oedip. dyvices
est plurimus de variis - primum ob parricidium, tum
propter incestum matrimonium, quemquam hoc quoque
innoxios commisit, tam quod se his devovit, quam ob rem
dyvices appellatur in Oed. 6. 945 et in nostra fabula 1226.
Quam ob rem, quoniam non sororis illa scelera commiserat, quatenus,
infertur esset deorum quendam in se atrocitate et saevitate
828 - aliis locis hanc religiosam vilae orae maculam
appellat kypēda, quae proprie macula est sanguine effusa
latiore sensu de gravi peccato dicitur - hinc explorandis
est locus in nostra fabula v. 828 - ubi interper. priores
dyvices posita videbant pro dyvices et hae interrogatio res

plane amiles essent - Herm. Wunder. Lora - Thnerd.
 in ed. 1) verum ibi accurate distinguit hanc et hanc
 hanc culpam commisit sciens, hanc negat ac esse led.
 qui prudens et sciens mala parviora commiserit - nam
 ego malus sum? cum ego non possum cum totis maculatus et
 et suis quasi macula infectus alteram negat, alteram conicit
 cf. Oed. 6. 270 sq. 980 - 999. Culpa moralis (hanc) con-
 hatur ab hominibus per libertatem, adparis vero, culpa
 religiosa persaepe a resistentibus. -

20. 9.

865: ἡ γὰρ τὴν πᾶσαν - Herm. ob metricam causam: ἡ γὰρ τὴν
 τᾶν - attamen causa alia probabilis adferri non potest -
 syllaba eo loco posita est, ut et brevis et longa poni possent
 longius in conventu phil. Vindob. De hoc cantivo longam
 habuit orationem (p. 23 69) - is statuit unitas aliter
 leges intellegi, nisi quas Graeci ἀσέβεια vocant, quibus
 contineatur pro gentium et omnia illa placula, quae gen-
 tium communia, maxime ad religionem spectant -
 has leges solas fieri et intellegi - Anasis longe magno
 opere crassae videtur - nam etiam pro privatum spectatur,
 praececa si quis et bonos discernit (n. 885), illa
 ut utrumque legum genus, et humanarum et divinarum
 ratio habeantur -

866: ἐπιπρόδῳ - at in prosa οἱ κρινοὶ πόρος - cf. Ant. 444
 haeserunt in voce - Nam: ἐπιπρόδῳ; Lange: ἐπιπρόδῳ
 - simpliciter est, si chorambos restitueret volumus, duas
 voces transponere - veterum vox haec praetulare legum
 divinarum vim et naturam deservit - germanice didicisti
 ad vocem pertinet, sicuti Virgilius famam deservit in
 Aen. IV. 177. Origo autem et natura earum divina est, vis
 earum supra humanam est, earum vi omnes homines cohercentur
 et continentur - hoc imprimis graviter insulat et pluribus com-
 memorat (ἐπιπρόδῳ - οὐκ αἰσῶν - τᾶν) deinde negative (οὐκ)

Idcirco - unde supponitur / denique postremo verum rem ita enunciat,
ut ipsam aliquam deum in legibus inesse dicit.

367: de antiquis apud Latinos conjugatis innata, nam
de c. ant. apud eos neque de loco neque de tempore dicitur.
apud Rom. usque hanc rursus, et de depreta in fl. I. 600 et
de depreta in id. III. 129 - id. X. 281: de, angust; fl. II. 572
de depreta de rursus - Eur. Iph. Taur. 19: de depreta
depreta. - unde poeque hoc loco feminas generis
usurpatur.

368: namque propos intelligimus anti - inq. sequens
dicitur causam habet eam, quod refertur ad antiquitatem
et facit sententiam relativam (eo tempore, quo -

370: antiquis - antiquitatem - in eod. optimo: antiquitatem
qua propter antiquitatem, scribendam; accedit, quod eadem in
in antiquis. eadem loco posita est. Langins: antiquis sc.
antiquis - videtur aptius esse, ipsam oblivionem pro
antiquis haberi -

371: antiquis i.e. magnis aliquis deus. Inde deo illo praeter,
qui est, responderi non potest, nam veritas non est, sed
veteres ita statuebant, ut in omnibus rebus humanam vim
et deitatem nomen aliquod divinum inesse credere poterant
deorum nomen in infernum angere - cf. 27. 28. fl. 179: antiquis praes.
sed praedictive intelligi - in deaen ist gott groß, dicitur
non magis, attamen illud verum, nam hoc agit deus
potissimum, ut legibus deum inesse confirmet.

repetitur a libidine, qui enim legem divinarum naturam
spemnit, is non solum deorum nomen laedit, sed etiam cunctos
leges contrahit, eadem ratione a deo ortas. - Simili est
Theogn. sententia v. 1174 sq. Nulla erat inest, latus, nullum
vivum corpus, quod alicui deo sacrum haberetur -
Lyranus dicitur a libidine oriri - antiquis eadem multorum malorum
est causa - cf. Theogn. v. 43. -

visus autem rursus ostendit ex abundantia rerum et fortasse
idem potentiae, quod significat Soph. verbiis 99. ut Theop.
in 103: τίς τινος τὸν νόμος ὁ βίβλος, ὅτι

cf. Schrederianum ad locum. - Quando liberos satranta
est - in hanc gressu conjugata induit res, quae corrum-
pant hominem et depravant - haec auctoritas et rerum animi
deplendentia depravat hominem, ut patet tyrannum - sed re-
quirit oculos divina poena, quae depravantibus verbiis 99.
quae corrupta sunt, non enim respondent veritas idem
in Laus. et. legibus: ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἰσχύος, ὅτι
ut aliquid deesse lucide intelligatur - Nam: ἀνθρώπων
- ἀνθρώπων - ἄλλοι. ὅτι. ἰσχύος ἰσχύος ἄλλοι. ὅτι
aliquid sane simile ponendum est. Langens. ἰσχύος
(i.e. ἰσχύος) ἀνθρώπων - ut ille tyrannus intelligatur
evendisse in summam potentiae locum.

22.2.
Sufficiens est, vocem amissam recta fide restituere -
Neesse unam ex iis specimen causa accipendam statuit
- posuit fortasse ipse legi ex frag. anon. apud Stob. flor.
103. p. 51 - frag. 276 - Ha liberos hominis, postquam
evecta est in summam potestatem felicitatis, deinde ruit
in necessitatem praecipitem -
ἰσχύος i. q. semel fit, pro exemplo ipso ponitur, quod
prius solet - cf. Matth. 3. 32. 2.

99: ἀνθρώπων - alii ἀνθρώπων, quae scriptura jam a scholasticis
memoratur - metro ^{abre} conveniat vox, a vocabulo illo re-
stinguendo pendet - ab ipse accipienda -
99: ἰσχύος non perniciem ultimam tyranni describit, sed
quendam captivitas, a qua liberare se non potest - est
aliquid certamen inter rempublicam et tyrannum, magnam
et grave, in quo deum non tyrannus favore sed republicae
consentaneum est: precor ut velit illud pulchrum et
bonum certamen solvere

800: τὰ δὲ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ἐν τῷ κόσμῳ, ad finem
luta non perducitur, quod voce ἴσχυος indicatur - in proza oratione
ponitur eadem ratio δὲ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ - lex. resp. Laus. 4, 6. -

Quam ob rem, quoniam hoc loco nostro admodum aptum est,
minime potest probari eorum ratio, qui voluerant aliquo modo sen-
tentiam hanc mutare: sententias ipsas et inter se compara-
mus, videmus eas esse coherentes artificiose. Deinde adiungit
sententiam confirmantem: ego enim non deam, deam
praesidem et tutorem habere?

§ 81: ἡγομένης in militari oratione significat eam, qui ante
aliquem in antecedente ordine collocatus est et ita ἡγομένης
defendit. Längins desperavit: et hoc loco interpretando pro
ἡγομένης scribi voluit ῥήγνῃς, uti i. dicitur quod ῥήγνῃς, ῥήγνῃς -
Sed neque ῥήγνῃς bene dicitur - et sententia ipsa parum
apta est, nam non credibile est, deam ulnam velle leges solvere,
quae a deo orae sunt? Aliorum interpretes mirabilia
commentae sunt - Schneider. statuit de ῥήγνῃς ῥήγνῃς.
Nauae negavit ῥήγνῃς sententiam, qui statuit, hoc loco
Alcibiadem spectari - quot voces, tot locamenta Alcibiadis?
dixit rectissime. Sin autem id verum est, Loph. hoc loco
Alcibiadem in mente habuisse, non hoc viderit tempore, quo
fabula ipsa est conscripta (420, cf. 87, 1/3) Stabernus
nam hoc tantum adiectum vel aliis verbis loco
positum esse - atque id posuit simile initium habere, posuit
choro propriis ab ῥήγνῃς levitate - sed deinde chorus
hanc de re confirmans nam de orationum sanctitate persua-
sionem non omnia consolationem aliquam afficere ad Alcibi-
adem erigendum. Alcibiadis tempore Altheasiam animi
vehementissime commoti erant, nam non solum indignabantur
eius provala, stabebant crimine illa conjuncta esse cum
conspiratione civili, eo consilio facta, ut respublicae
libertas tolleretur - cf. Thuc. II. 27-29. 53. 60. 61;
Plut. Alcib. 18-22; Aelian. de mysteriis;
notandum inest, quod apud Alcibiadem dicitur dicitur Loph.
cf. Thuc. II. 15 - quibus ad eandem sententiam abundantiam operatur.

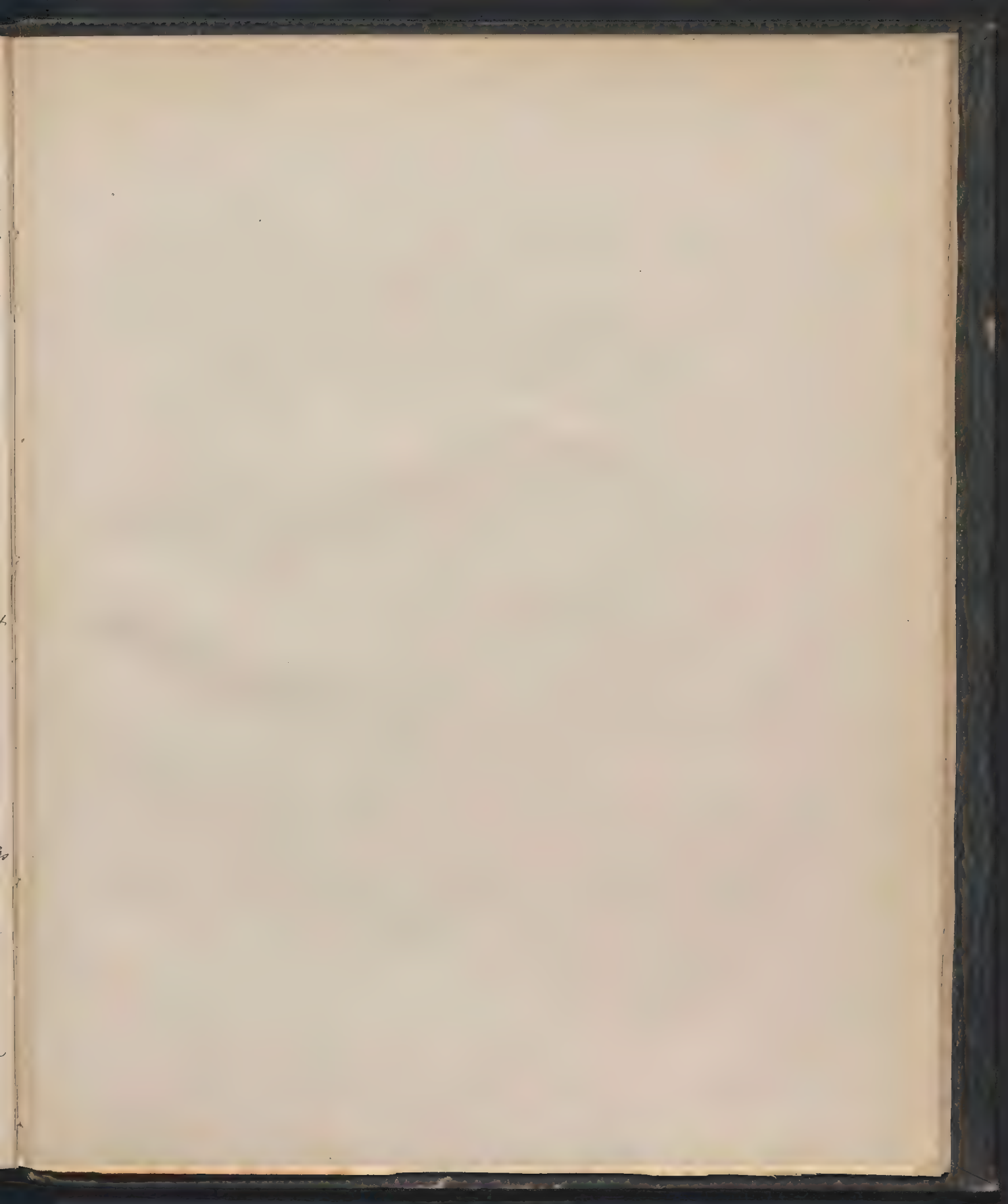
U. etiam Andonid. p. 24 - U. igitur Alitand. descripta postea
in Andonid. Andonid. cum accensata est, Liricam jam profectus-
rivos vehementissime commosi erant et exacerbati in Alitandem
usque rivos - itaque et eo ipso tempore fabulam hanc
exordiam esse, quo navis Salaminia missa nocidem reversa
esset, aptissimam fuisse patrum spectatorum animis.
Ipse Aristoph. Theophr. 667 sq. videtur hoc ipsum ratiorem in
animo habuisse - (Theophr. scriptae sunt a. 412). -

23. 2.

In eadem str. idem argumentum continuatur - vox u. igitur
statim in primo versu eandem significationem habet. In postre-
ma parte Antist. hoc amplius persequitur.
De metro huius str. multum dubitatur itaque de eorum parte.
Primum v. aut telum troch. est aut verius in duos separatus
ut sint hi duo pedes similes his binis versibus, qui deinde
aequantur. Qui sunt impari loco ponit (v. 1-6), possunt vari-
etatem, sunt dactyli, cum logaedi. clausula, antecedit
anacr. in primo v. loco dactyli proclenationis positus est.
U. 7 est trim. jamb. catal. plane similis est v. 9, qui dactyl-
et v. 8 trim. jamb. est acat. U. 10 iambus est - ultimis
versus et trim. troch. catal. postremus adonius c. anacr.

883: u. igitur Hermannus pro u. igitur posita vox u. igitur
est, sed eae formae omnes epicae sunt - habenda est pro nom.
gen. plur. ut adverb. locum oblineat - ut Aj. 197: u. igitur
equat - cf. Eur. Jon. 477 - Oed. 483. Logis autem supposita
incedit vel manu. vel oratione - u. igitur - non in Tellu-
ritas dixerunt in alium locum, sed in q. ambulare? statim
nam "incedere" ut vivendi aliqua ratio indicetur. In u. igitur
sola rarissime dicitur - cf. Plat. crep. II. p. 365 D. Alia
exempla rarissime, apud Soph. recte nullum est - Alitandem
rogandi sunt eo tempore in Liricam. Deinde dixerunt jam
hanc et dixerunt - u. igitur portasse illas hermas
intelligendae sunt - constat hanc non fuisse inter hermas-
padas, quae propter ^{neque accensata esse ep. rei} male Herm. intellegi voluit hermas.

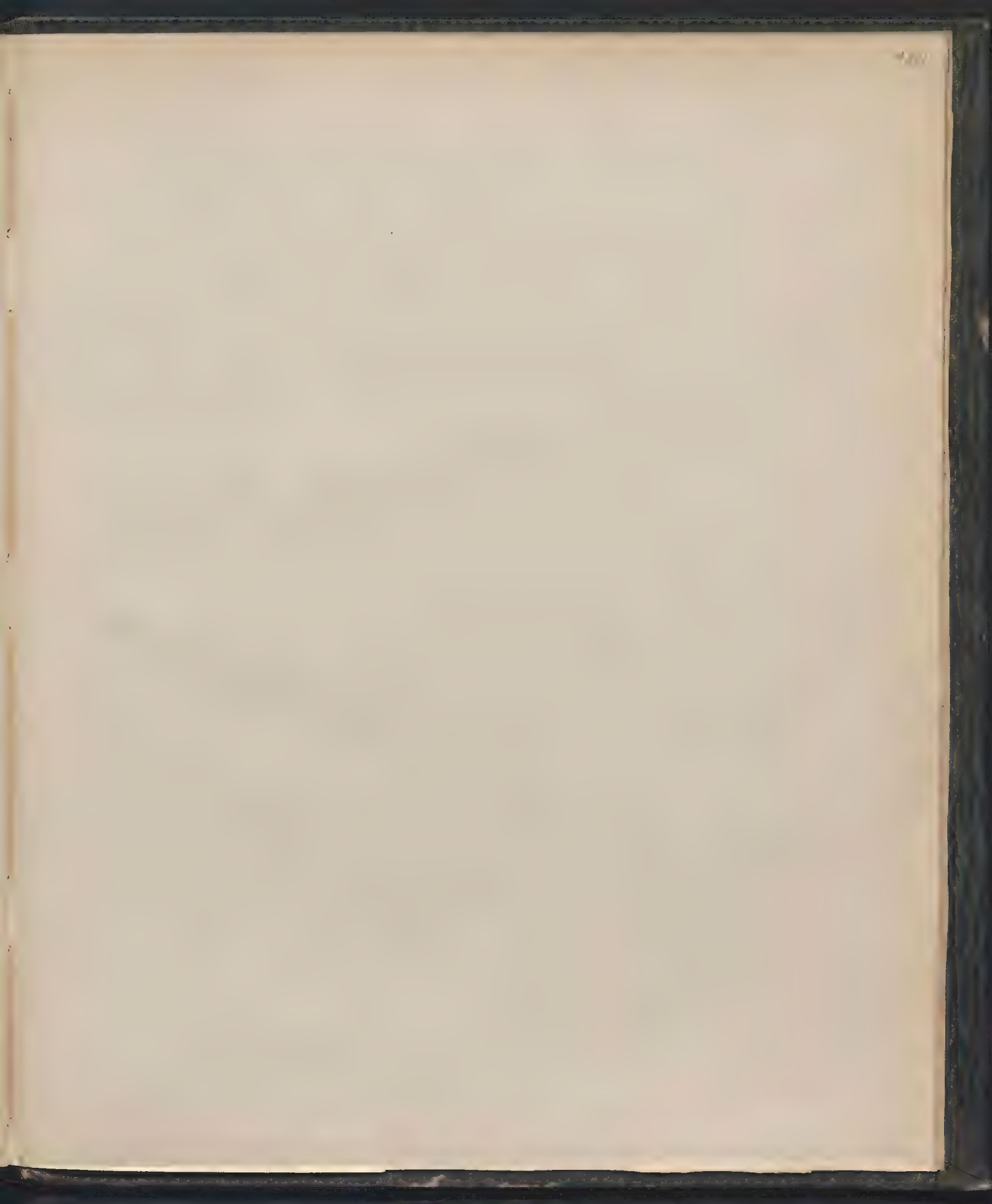

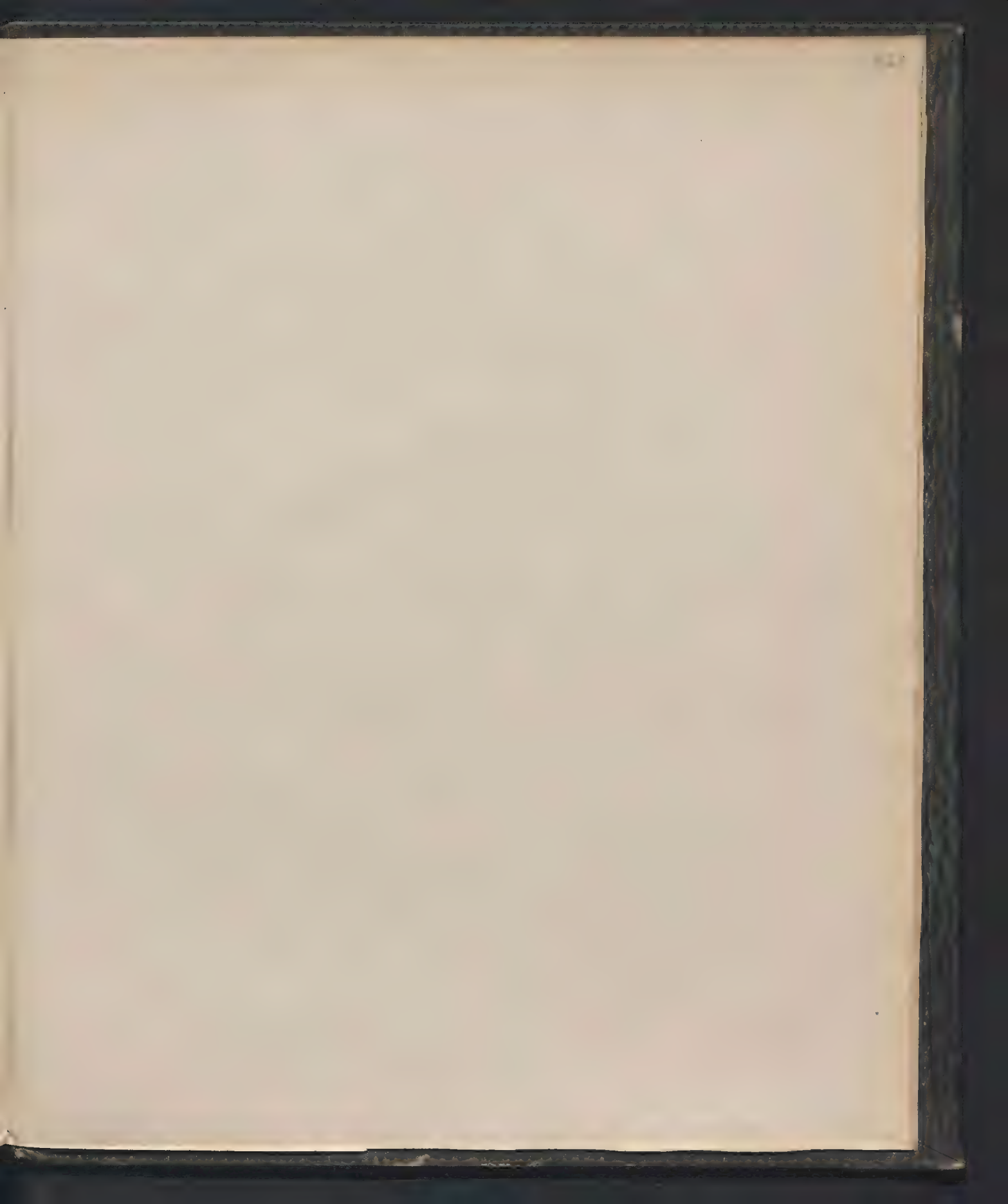

S. 8, 120.
12. 5, 1951. *John H. H. H.*

